VI. évfolyam, 52. szám

1950. december 22.

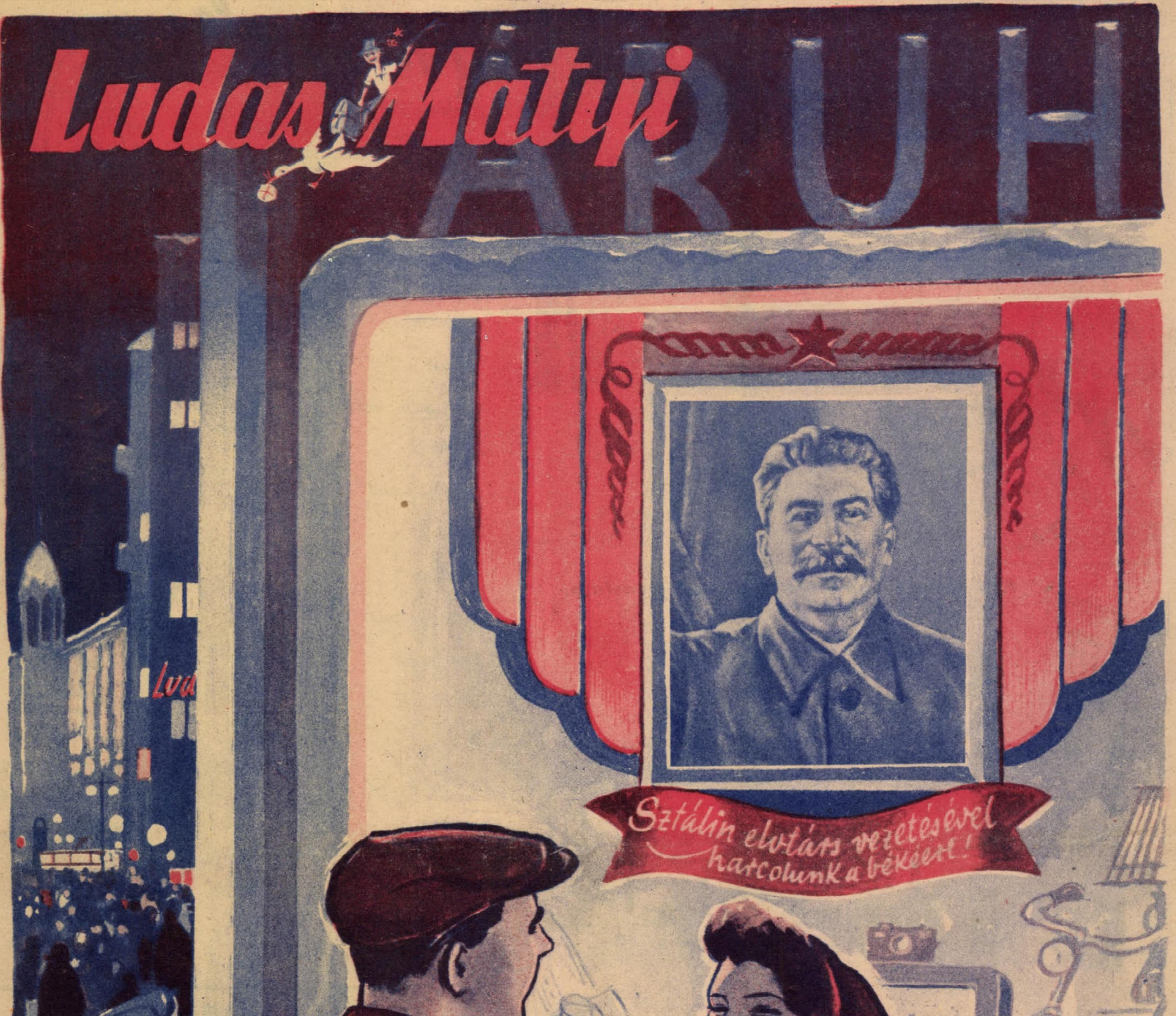
Ludas Matyi
ARUH
Lud
Sztálin elvtárs vezetésével harcolunk a békéért!

70 fillér

Hasznos kis ajándék

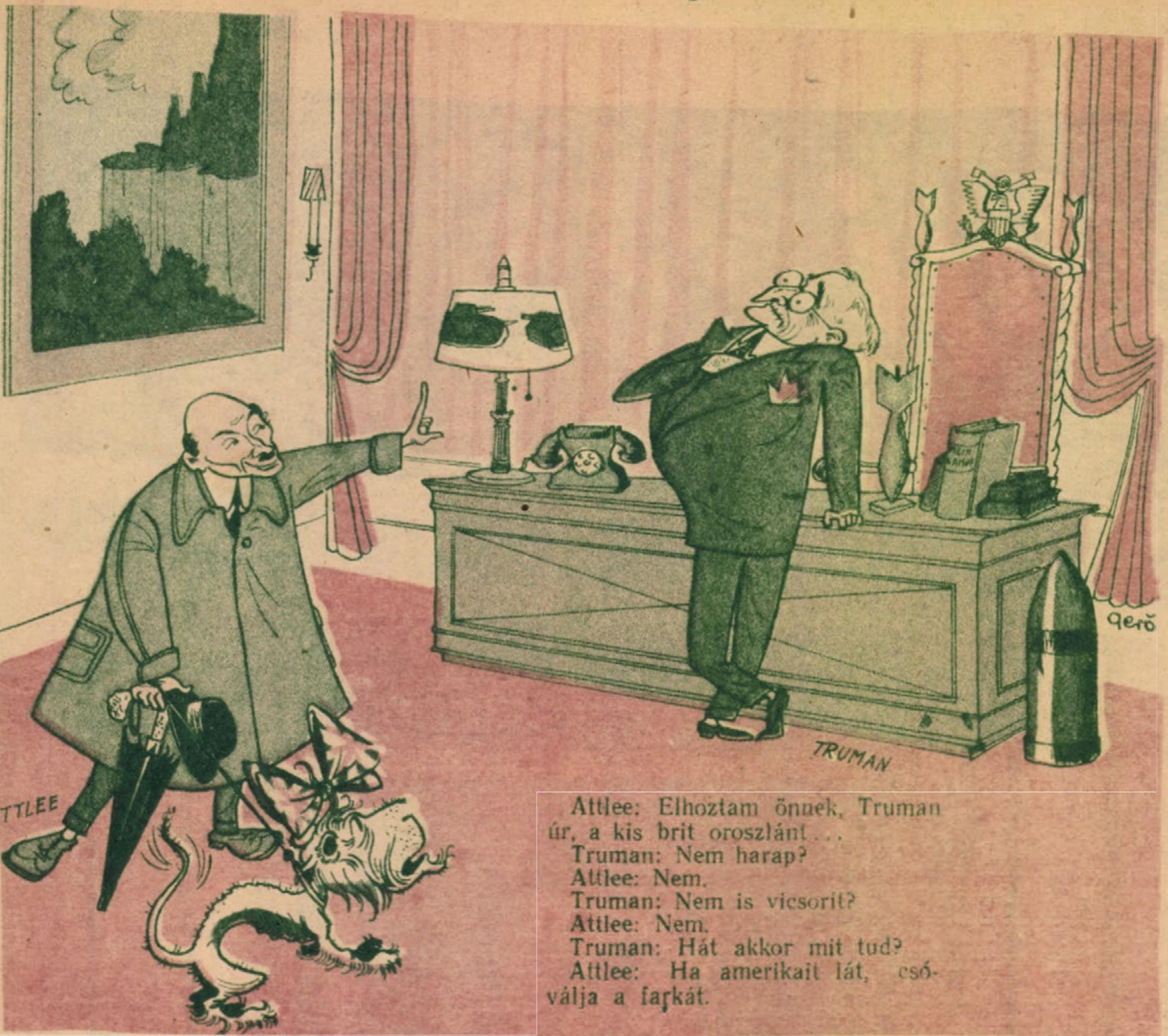

Attlee: Elhoztam önnek, Truman úr, a kis brit oroszlánt . . .
Truman: Nem harap?
Attlee: Nem.
Truman: Nem is vicsorit?
Attlee: Nem.
Truman: Hát akkor mit tud?
Attlee: Ha amerikait lát, csóválja a farkát.

Egy olyan vállalatvezető újítási javaslata,

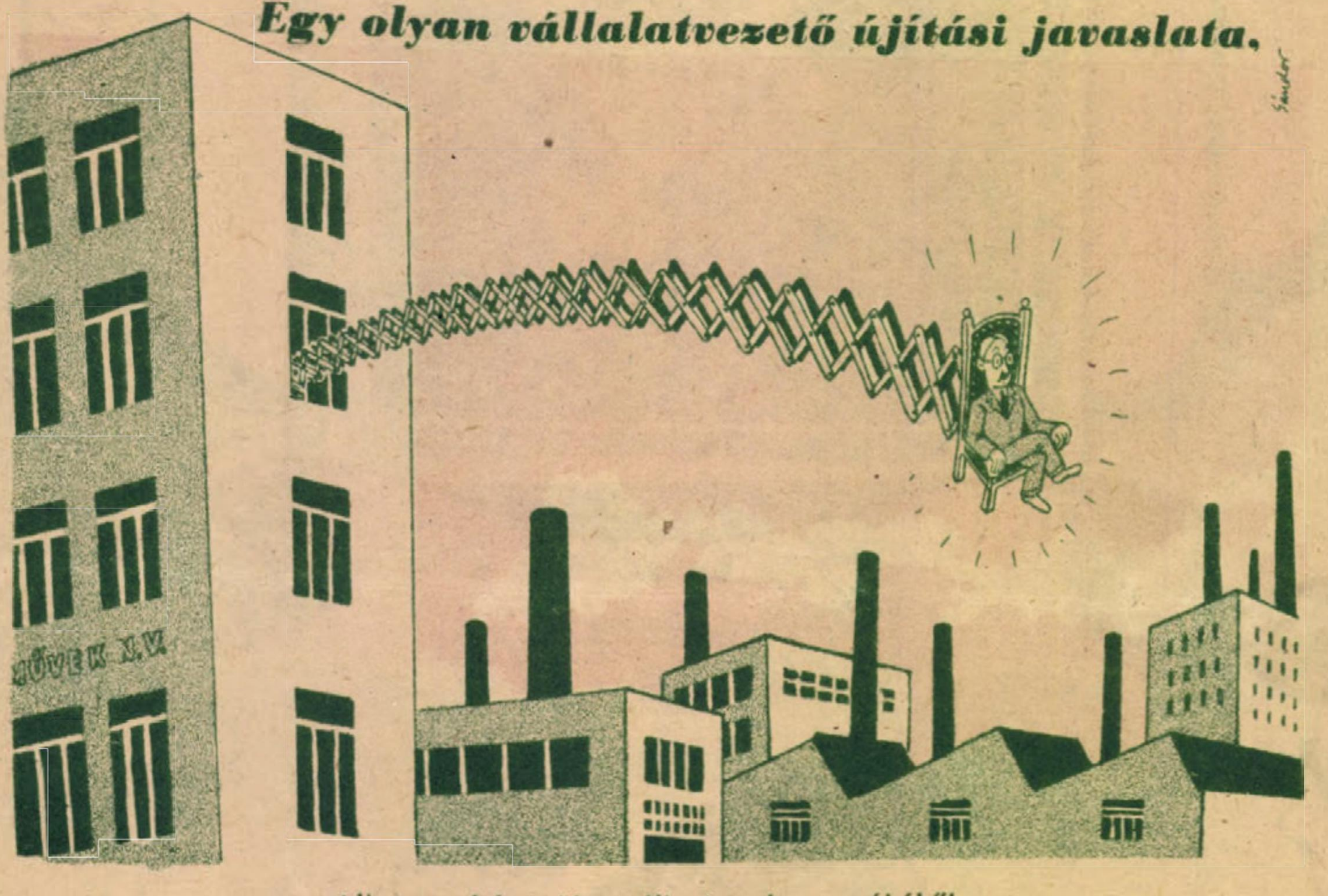

akit nem lehet kimozdítani a karosszékéből.

Egy rosszindulatú daganat az USA kezelésében

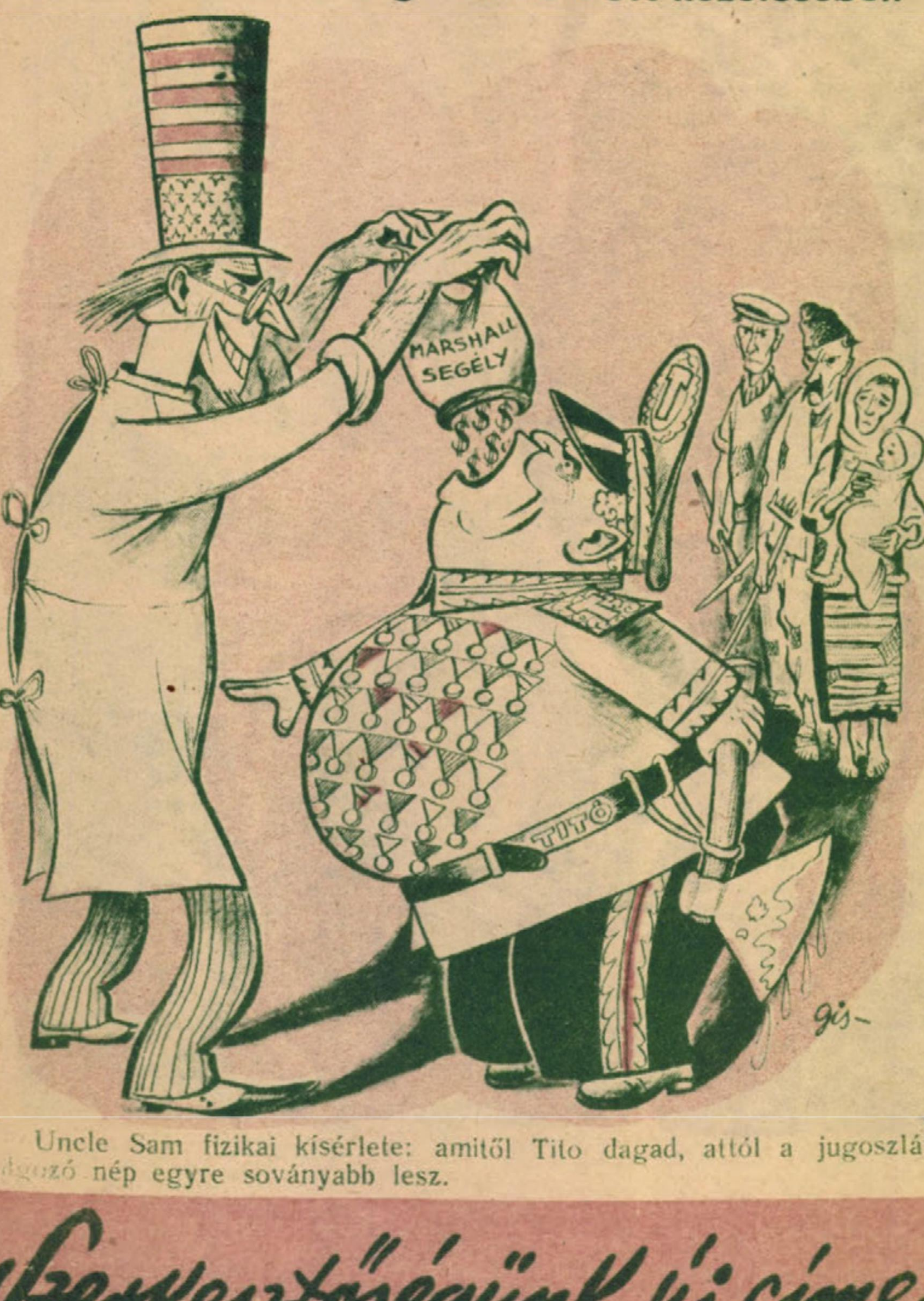

Uncle Sam fizikai kísérlete: amitől Tito dagad, attól a jugoszláv dolgozó nép egyre soványabb lesz.

Szerkesztőségünk új címe:
V. ALKOTMÁNY-U. 3

GOMBAJEGY

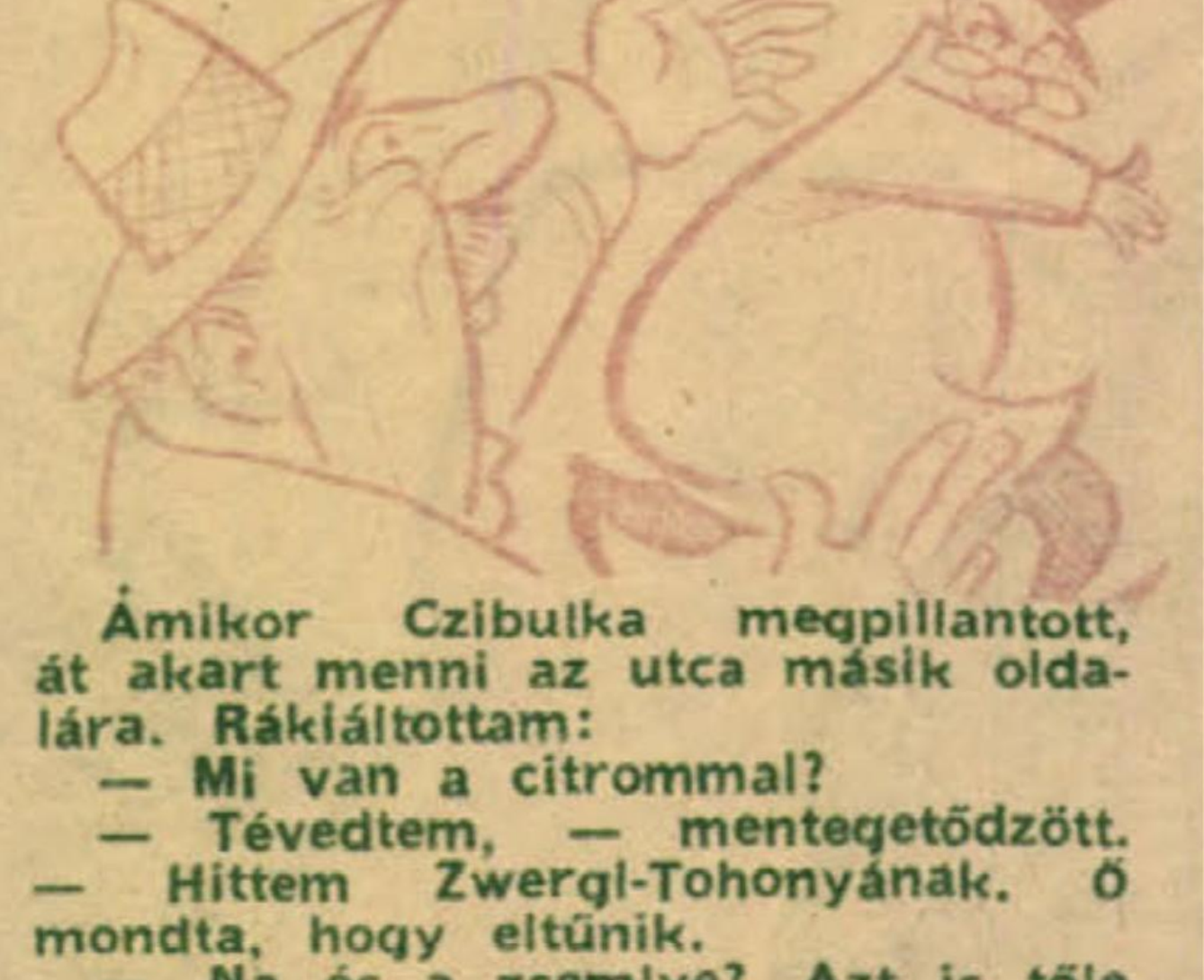

Ámikor Czibulka megpillantott, át akart menni az utca másik oldalára. Rákiáltottam:

— Mi van a citrommal?

— Tévedtem, — mentegetődzött. — Hittem Zwergl-Tohonyának. Ő mondta, hogy eltűnik.

— Na és a zsemlye? Azt is tőle hallotta?

— Azt is. Esküdözött, hogy biztos pékforrásból tudja. Szeptemberre jósolta a zsemlye eltűnését.

— Miért áll szóba ilyen reakciós alakkal? Zwergl-Tohonya egész évben rémhíreket terjesztett. Januárban azt mondta, hogy villanykorlátozás lesz. Februárban azzal jött, hogy csak csecsemők kapnak tejet. Márciusban kitalálta, hogy liften csak hetven éven felüliek járhatnak. Áprilisban az jutott eszébe, hogy két forint lesz a villamos átszálló. Májusban elhíresztelte, hogy virágot csak jegyre lehet kapni és egyedül a kaktusz marad szabad forgalomban. Azután kitalálta a mustár, ecet, kétszersült és a nápolyiszelet eltűnését. Maga pedig meggondolatlanul továbbadta ezeket a reakciós szamárságokat.

Czibulka bűnbánóan nézett rám, azután dadogni kezdett:

— Izé, hogy is mondjam . . . magának nem merek szólni . . . mindjárt olyan dühös lesz . . .

— Na, mi van a begyében?

— A Zwergl-Tohonya becsületszavát adta, hogy jó helyről hallotta. Január elsejétől bevezetik a gombautalványt. Külön csiperke és külön vargánya gombajegy lesz. Ezeket külön Gomba-Közértekben lehet beváltani. Aki vendéglőben eszik, az évi tíz gombalevesjegyet kap.

— Én is hallottam egy hírt, — válaszoltam. — Maga nem kap gombajegyet!

— Miért ne kapnék?

Mert bolondgombára nem lesz jegy.

VLADIMIR MAJAKOVSZKIJ:

a talpnyaló

Nyaldos lábat,
nyaldos kezet,
hátat is, mely
lejjebb vezet.
Mint anyát a
kölyökállat
nyaldos ő és
sose fáradt.
Nyelve
harminc méteres,
s egyre nő,
mert még keres
fölöttest
mind magasabban.
Oly csúszós már,
mint a szappan!
Főnökének
hörghurutját
éppenúgy, mint
hősi multját
dicséri a
hivatalát,
szolgálati
diadalát
éppenúgy, mint
tyúkszemét . . .
Vesszen hát
e rút szemét!
Söpörjük ki
nagy seprőkkel
őt és azt,
akinek ő kell!
Miközénk már
nem való
talpnyalató
s talpnyaló!

Fordította: TÓTH ESZTER

Kényes madárka

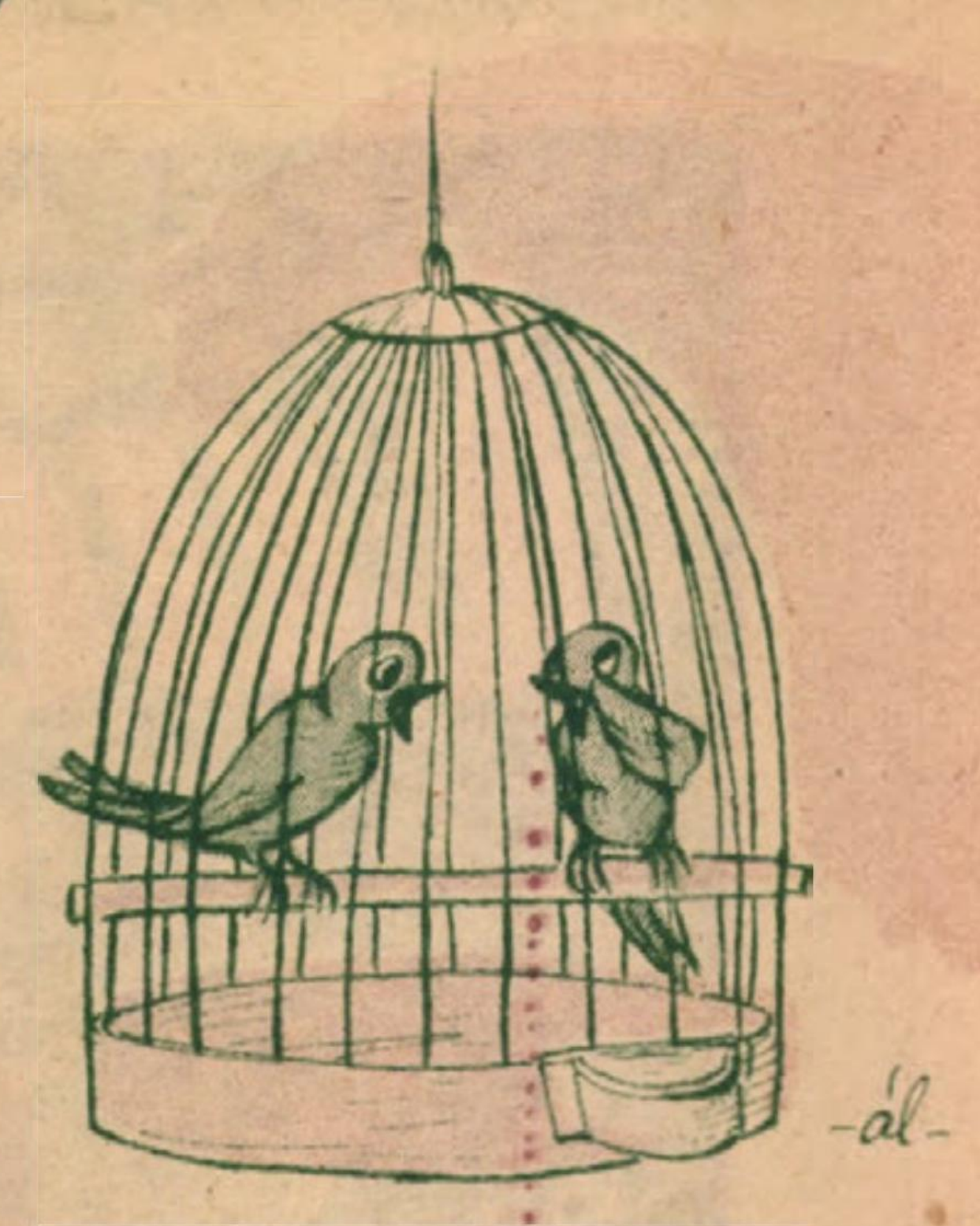

— Miért nem énekelsz, Pimpike?
— Borzasztó rossz az akusztikája ennek a Kalitkának . . .

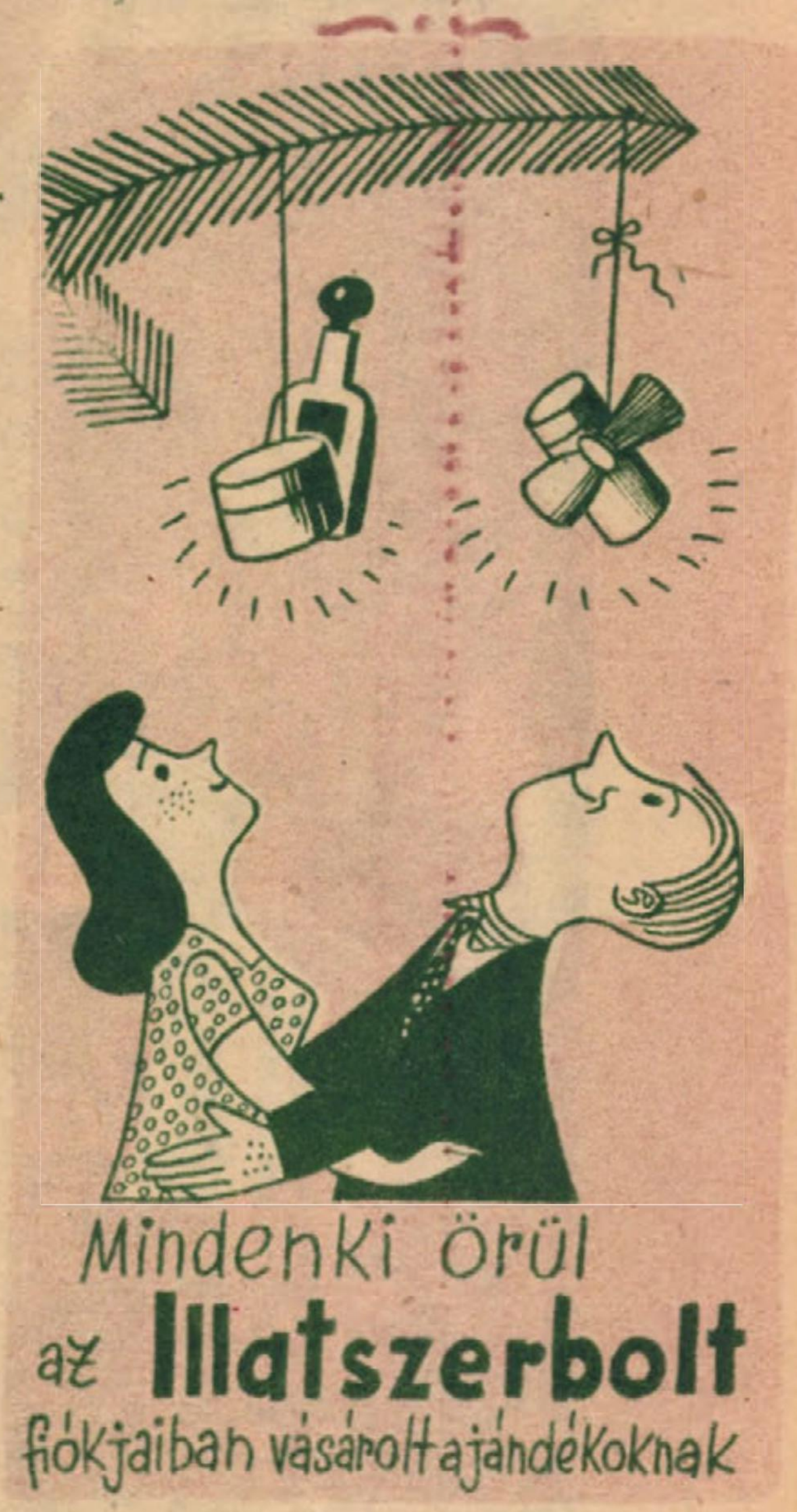

Az más

Londonban nagy mértékben elharapózott a kémektől való félelem. A rendőr megpillant egy gyanúsan settenkedő egyént és rárivall:

— Mit csinál maga itt? Talán kémkedni akar?

— Nem kérem, én betörni szeretnék.

— Ó, akkor ezer bocsánat.

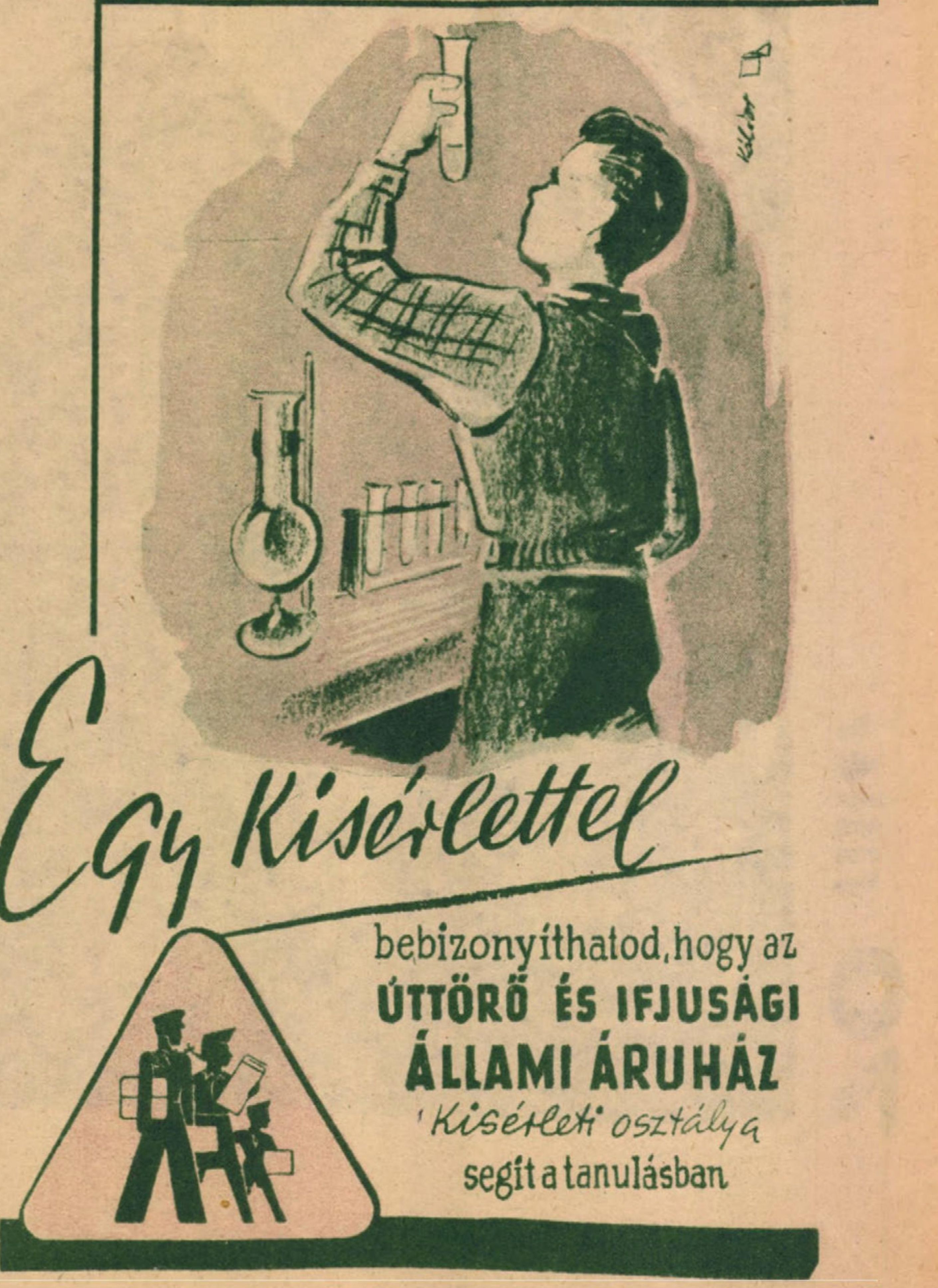

Le a bürökráciával!

Irásbeli megrovás

A belkereskedelmi miniszter Ruttkai Armandot az ellene lefolytatott fegyelmi eljárás során írásbeli megrovásban részesítette, mert mint a Nyersbőrgyűjtő és Kereskedelmi Vállalat igazgatója nem akadályozta meg, hogy vállalatánál a múlt év folyamán 145.757 kilónyi sóhiány keletkezzék. Magyarán enynyi só tűnt el a raktárból kézenközön.

Bauer Ferencet viszont a földművelésügyi minisztérium ítélte írásbeli megrovásra, mert mint a bánkúti növénynemesítő telep vezetője rosszul dolgozott, munkáját hanyagul végezte és elitmag helyett selejtmagot termesztett.

Írásbeli megrovás! Ez aztán nem csekély büntetés! Akit ez a szörnyű ítélet ér, alighanem a fejét is csóválja felette, sőt, talán el sem alszik olyan könnyen este, mint máskor. Hát még ha kétszer is elolvassa! Talán el is pirul bele a bűnös, aki kapta. Nem is teszi az ablakába! (Hogy hova teszi, azt hagyjuk.)

Nem nehéz kiszámítani, hogy ha 145.757 kiló sóhiányért írásbeli megrovás jár, 500.000 kilóért a fegyelmi bíróság már a fejét is megcsóválja, és azt mondja: „ejnye, ejnye". 800.000 kilóért mindezeken felül szemöldökösszevonás is kijár, s az illetőre ferde szemmel néznek, annak pedig, aki 1,000.000 kiló só eltüntetésében segédkezik, az eddig felsorolt szankciókon kívül el kell viselnie, hogy a fegyelmi bíróság tagjai nem köszönnek vissza. S ha az illető visszaeső bűnös, rossz hírét is költhetik városszerte.

Még elgondolni se jó.

Beteg a bürokrácia

Többszázéves makkegészség után a bürokrácia végre megbetegedett. Efölött érzett örömünkben joggal résztvesz a Ludas Matyi is, mert a bürokráciát leleplező cikkeivel nagy lépésekkel vitte előre a jó ügyet.

A „Valami bűzlik Ohat-Pusztakócson" című közleményre az illetékesek olyan gyors intézkedésekkel válaszoltak, amelyek megcsúfoltak minden eddigit. Fog ez menni! Hogy mást ne mondjak, az az eddig szinte példátlan eset is megtörtént, hogy Garamvölgyi Albert mérnök és Várhegyi Antal kemencekezelő „Lágyító kemencék gazdaságos kihasználása" című javaslatát az előírt harminc napon belül elintézték. Az újítást 1950 október 9-én adták be, a kipróbálás október 23-ig már meg is történt. A gyakorlati alkalmazás november 8-án folyt le, az újítók pedig november 14-én egyik ámulatból a másikba esve máris felvehették az 56.995 forint megtakarítás után járó 3549 forintnyi díjazás első részletét.

A közlekedési és postaügyi minisztérium újítási megbizottjai erősen fogadkoznak, hogy az ohatpusztakócsi esethez hasonló bürokratikus csodabogár már a közeljövőben csak a legendák világába fog tartozni.

T. F.

Utóhang a 70 millióhoz

Nagyon jól jön ha a Ludas Matyi lámpájával néha belevilágít a bürokrácia sötét berkeibe. A sötétség néha oly nagy, a legvakítóbb reflektor is csak szentjánosbogárként hat.

A rovat fejlécében említett „inget" a külkereskedelmi minisztériummal közösen vehetnénk magunkra. A 70 millió forintos bírságról szóló cikkecske állításai megfelelnek a valóságnak. Meg kell azonban mondanunk, hogy az említett 70 millió forint inkább csak mint nyilvántartási szám szerepelt, senki egy pillanatig sem gondolt arra, hogy ezt az összeget tényleg be is hajtsák. No persze az is hiba, ha egy ilyen bírságösszeget mammutnagyságúra engednek felhízni akkor, amikor nyilvánvaló, hogy annak behajtására úgysem kerülhet sor. Még a cikk megjelenése előtt, november 16-án erre magunk is rájöttünk, a felgyülemlett bírságösszeget töröltük, az érdekelt vállalatot pedig értesítettük, hogy december 1-től kezdve a bírságfelszámítást elölről kezdjük, de most már a megállapított bírságösszeget a vállalat számlájáról kéthetenként le is fogjuk hívni. Ennek végre volt foganatja, mert a Budapesti Kénsavgyár november 28-án vámkezeltette a cikkben szereplő 218 vagon kénkovandot.

A pénzügyminisztérium vámosztálya.

Gábor Andor elvtársnak
Ludas Matyi

Értesítem, hogy a „Ludas Matyi" f. év november 16-i számában megjelent „Tearózsa Vámosmikolán" című cikkével kapcsolatban a vámosmikolai postahivatal felelősségének megállapítására lefolytatott vizsgálat a következőket állapította meg:

A cikk egy a „Bőr és Cipőkellékek Nagykereskedelmi Vállalat" (Budapest, VI., Paulay Ede-u. 1.) által a vámosmikolai Földműves Szövetkezet címére 1950. szeptember hó 14-én feladott 388.— Ft. utánvétellel terhelt csomaggal kapcsolatos.

A csomag 1950. szeptember 15-én érkezett Vámosmikolára és tekintettel arra, hogy a címzett a neki szóló, utánvétellel terhelt csomagok utánvételi összegét árufizetési utalvány átadásával egyenlíti ki, a vámosmikolai postahivatal a csomag szállítólevelét átküldte a címzetthez és ezzel értesítette őt a csomag beérkezéséről. A szállítólevélre feljegyezte, hogy a csomag kiváltási határideje: „1950. IX. 22." A szállítólevél szabályszerű kézbesítését megerősíti a címzettnek a postahivatalhoz intézett közlése, hogy azt azonnal nem tudja kiváltani, mert az utánvételi összegre nincsen fedezete.

A Posta kezelési szabályainak értelmében a rendeltetési hivatal a csomagokat a megérkezés napját követő 7 napon át tarthatja a címzett rendelkezésére, utánvételes csomagokat a P. R. T. 1949. évi 48. számában közölt 7918—244. 113/8. sz. rendeletben foglaltak alapján még a címzett kívánságára sem tarthatja vissza.

A hivatalvezető erre a körülményre a címzettet csomagjával kapcsolatosan többször is figyelmeztette és mert a csomag kiváltása a közölt határidőig nem történt meg, azt 1950. szeptember 23-án „nem kereste" elintézéssel visszaküldte a feladónak.

Minthogy a csomag visszaküldése a határidő lejárta után szabályszerűen történt, a hivatal eljárása nem kifogásolható. Megdől tehát a cikkíró és a szövetkezet azon állítása, hogy a csomag visszaküldése azért történt, mert „a postáskisasszony nem bírta a szagát."

Kérem fentiek szíves tudomásulvételét.

Budapest, 1950. XII. 13.

Elvtársi üdvözlettel:
BEBRITS LAJOS.

ÖNZETLEN SZERELEM

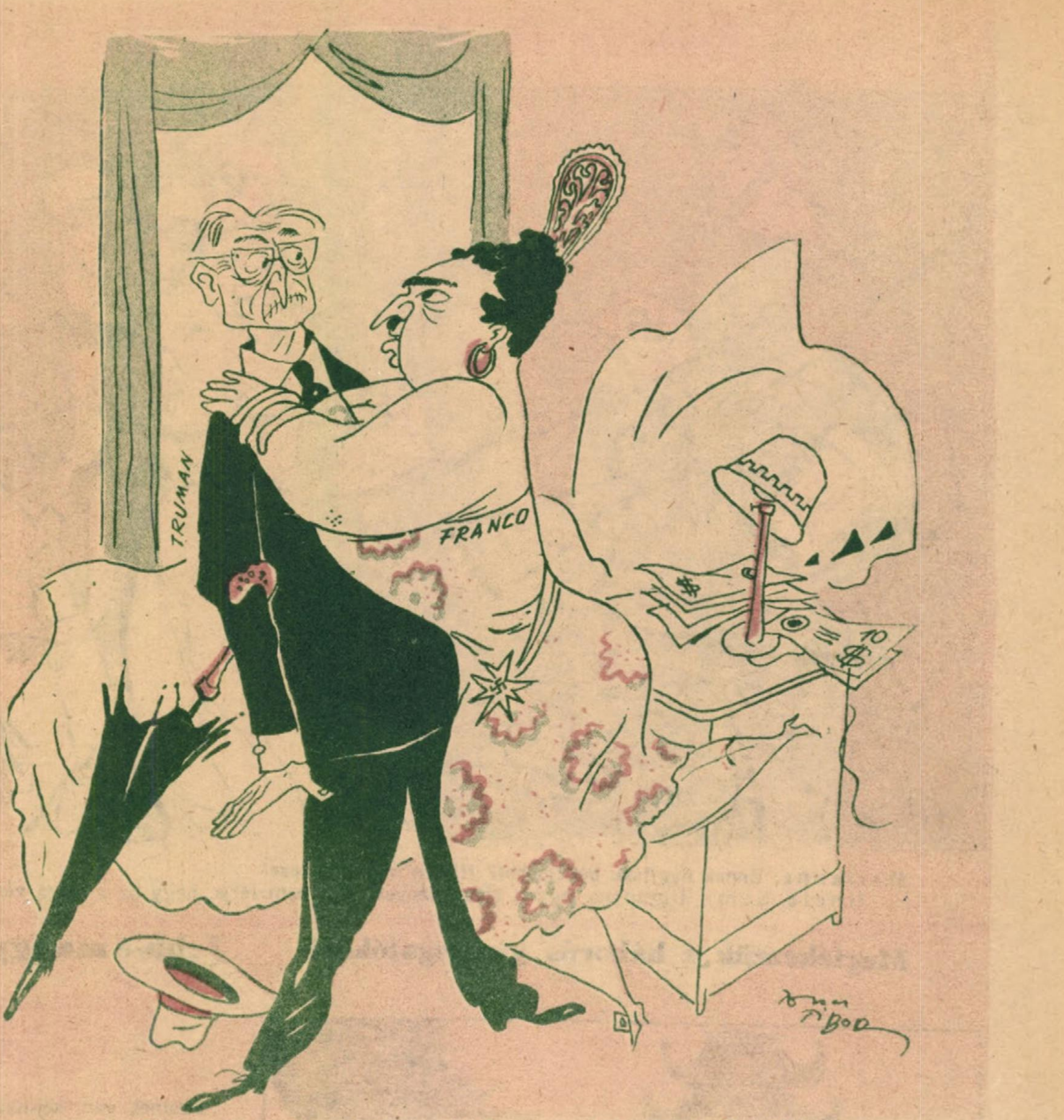

Franco Trumanhoz: Nagyon vigyázzon az egészségére, Harrykám, mert azt jósolták nekem, hogy addig élek, — amíg maga.

Női
tűzoltó-tanfolyam indul

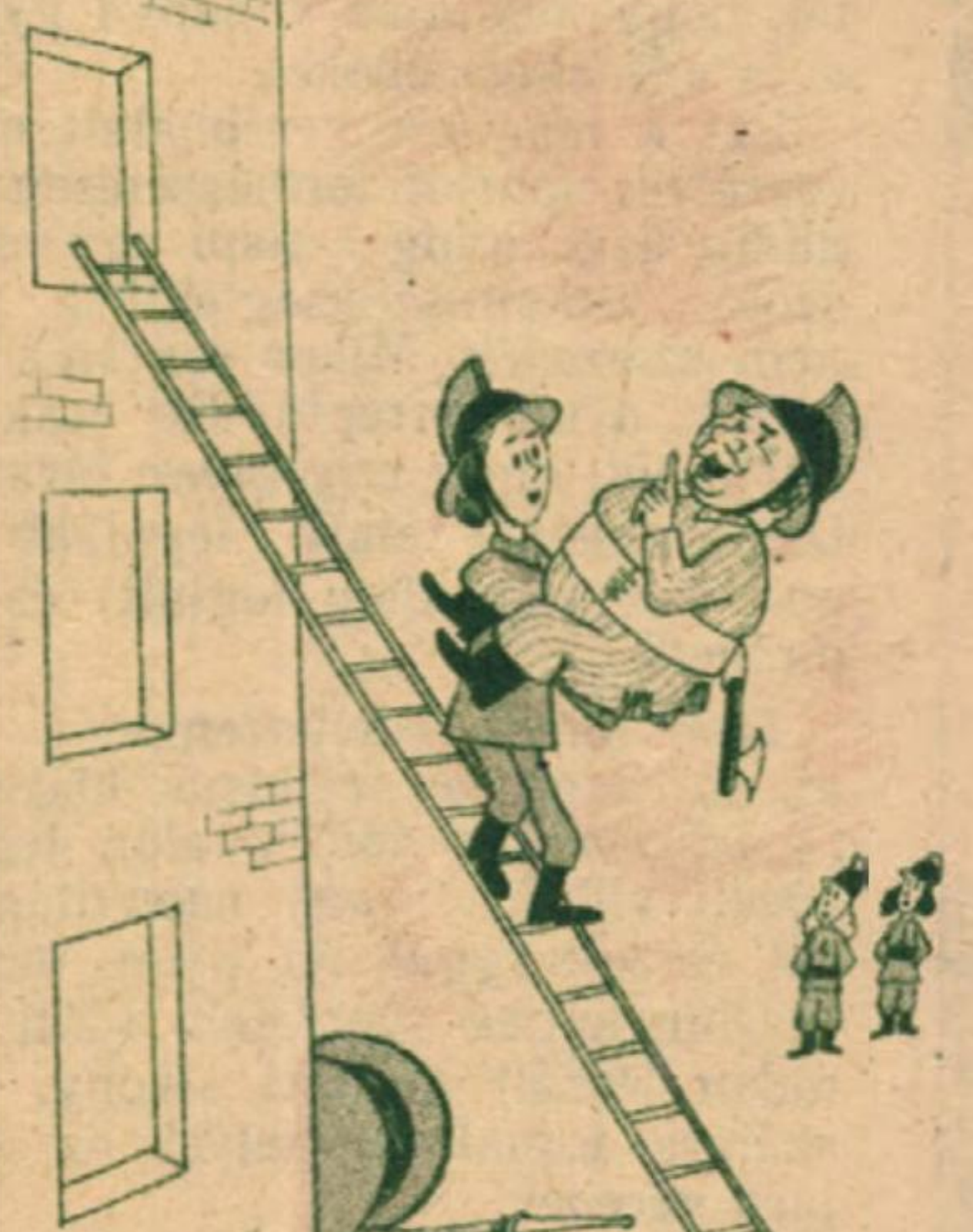

— Jól van kisasszony, igy kell kihozni a lakókat az égő házból...

A POTYAOLVASÓ

(A villamosban egy férfi áll és elmélyedve Szabad Népet olvas. Pár pillanat mulva mögé áll egy másik férfi és beleolvas az újságba.)

Potyázó: Remek! Újra egy híd!
Olvasó (hátranéz).
Potyázó: Hol építenek kultúrházat? (Jobban belenéz.)
Olvasó (hátranéz).
Potyázó: Jól dolgozik a Bamert! A bátyám is ott van!
Olvasó (nyomatékos hangsúllyal): Érdekes!
Potyázó: Bocsánatot kérek.
(Kis szünet.)
Potyázó: Már kiolvastam ezt az oldalt.
Olvasó (oda se figyel).
Potyázó: Hogy lehet ilyen hosszú ideig olvasni egy oldalt?
Olvasó (lapoz).
Potyázó: Végre! Legyen szíves egy kicsit közelebb tartani, mert nem mindenki lát egyformán!
Olvasó: Kérem.
Potyázó: A koreai néphadsereg főparancsnoksága jelenti, hogy...
Olvasó (összecsapja az újságot): Kérem, ez tűrhetetlen!
Potyázó: Önt ez talán zavarja?
Olvasó: Igenis zavar. Ellenben, akarja az újságot?
Potyázó: Hogyne akarnám! Komolyan ideadja? Nagyon szeretném tudni, hogy hol áll a néphadsereg!
Olvasó: Tehát, akarja az újságot?
Potyázó: Kérem, ön lekötelez!
Olvasó: Szóra sem érdemes! Nálam elő lehet fizetni a Szabad Népre. Kérem a nevét és a címét.

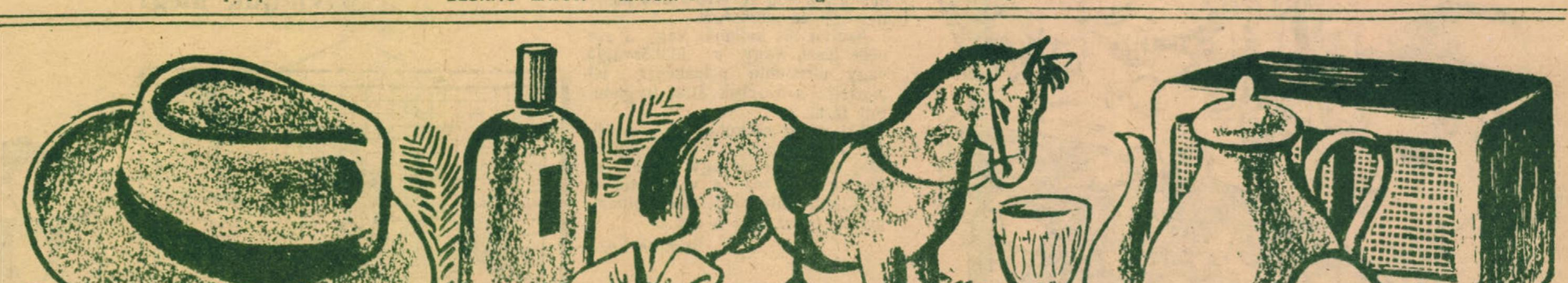
Mindent egy helyen! Ötletes, praktikus, szép ajándéktárgyak tömege várja Önt az
ÁLLAMI ÁRUHÁZAK
ban

Samu bácsi összehoz

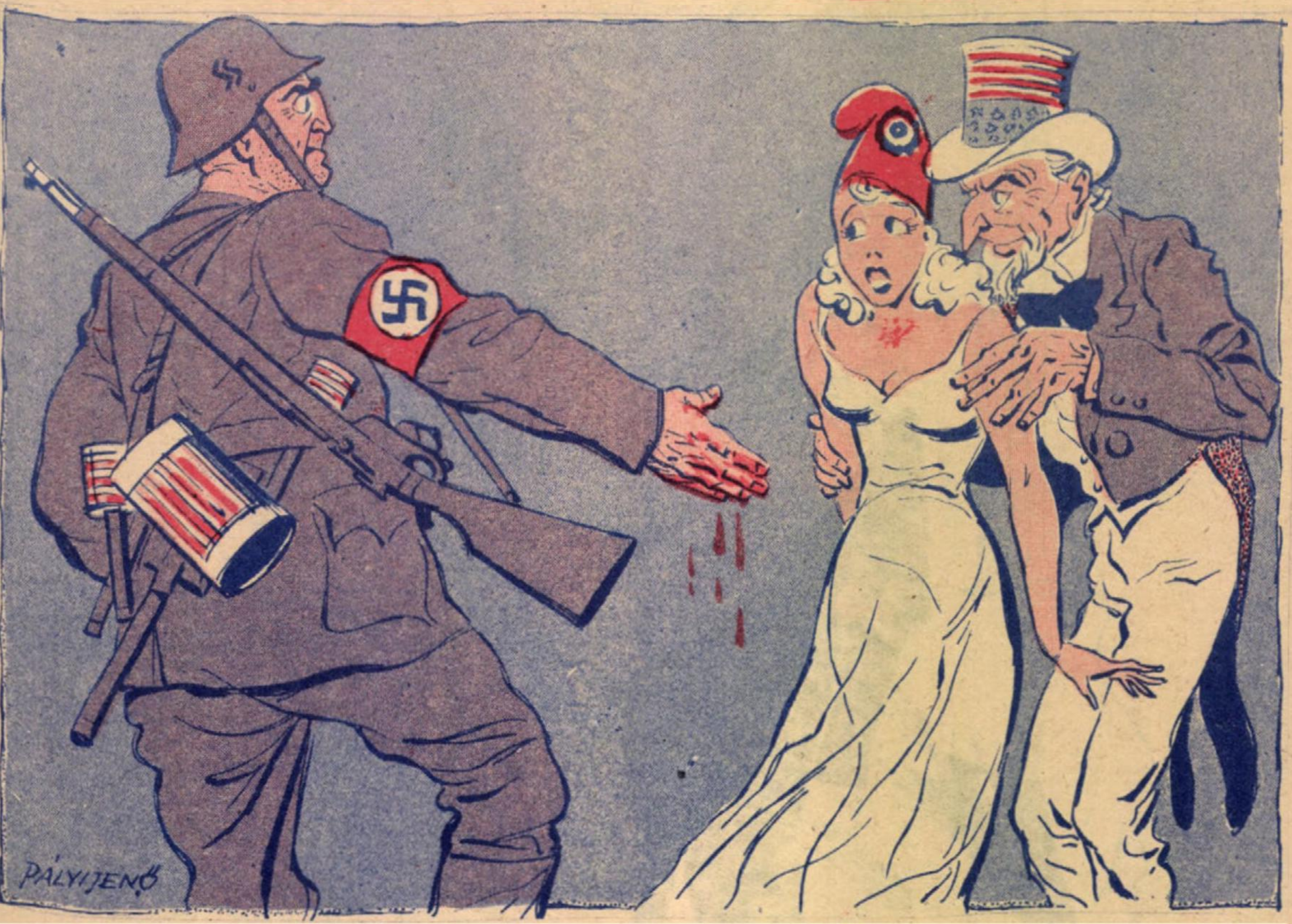

Marianne: Ennek nyujtsak békejobbot? Hiszen véres a keze!
Uncle Sam: Ugyan ne legyen olyan kényes! Hát nem látja, hogy az a maga vére?

Megfékezzük a háborús gyujtogatókat!

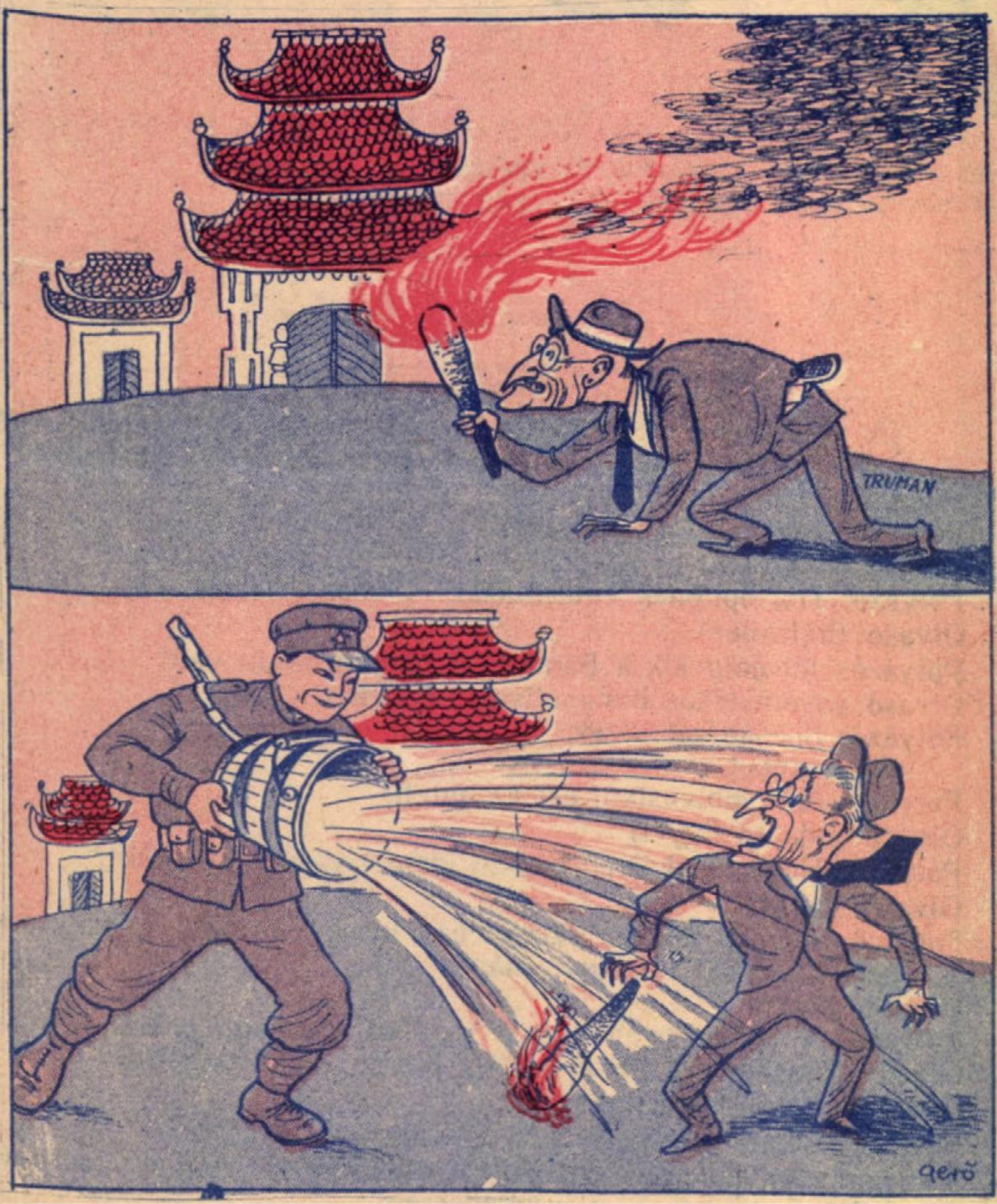

Ketten az asztal alatt

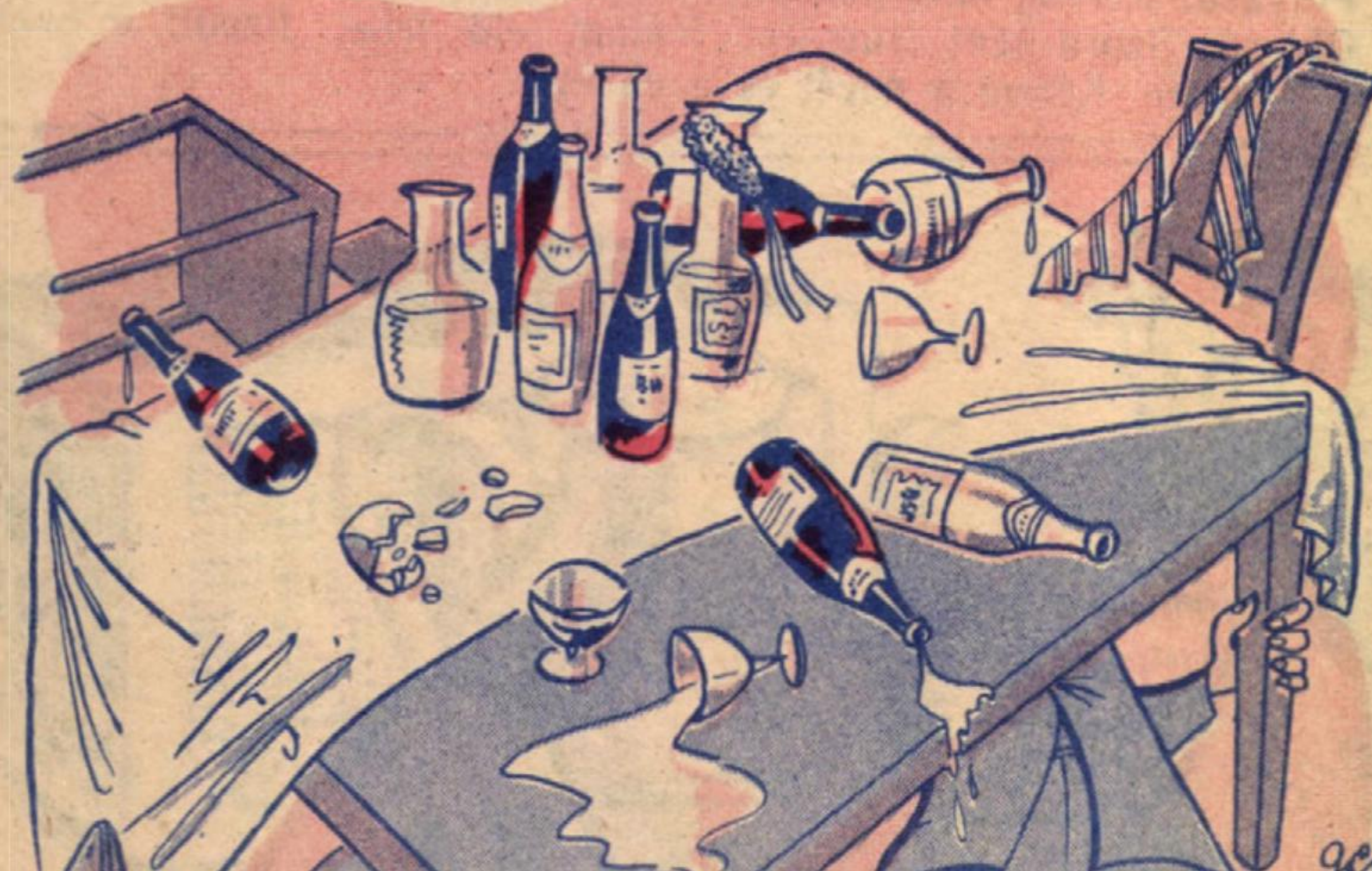

Mólés Marci: Öregem... hukk... nem értem, hogy... hukk.. miért mellőznek engem mindenütt...

Piás Pista: Érdekes... hukk... nekem is pontosan... hukk... ez az esetem...

Jobb-e ma egy veréb?

Pestnek van, sej-haj számos fája s a fákon számtalan veréb.

Ezek a zablökéses légi bestiák egész nyáron át egyéni rablást folytatnak különböző pestkörnyéki kertekben. De amikor beáll a zord idő és havazni kezd, jól megtollasodva elindulnak, hogy elfoglalják Budapest minden valamirevaló fáját. Még szerencse, hogy ezek a fára csak hálni járó szárnyas pontozó bírák a rövidre szabott téli napok nagy részét arra használják fel, hogy lóhalálba rohanva gyüjtik a fáradt zabszemeket.

Ezt a már sok verébhalált okozó veszélyes sportot természetesen csak addig űzik, amíg a napi egy begyre szóló vitaminszükségletüket meg nem szerezték. Mikor azután a begy feszül: a veréb repül. De csak addig repül, amíg egy olyan fára nem talál, amelyik alatt legalább egy pad van (lehetőleg foglalt) és sok járókelő.

Igen fontos verébszempont még az is, hogy a szállásul kiszemelt fa lehetőleg a főútvonalon legyen, közeli villany-, vagy neonvilágítással és sok ággal. Az ilyen, minden verébigénynek megfelelő főúti fán, mikor leszáll a pesti alkony, ezerszámra foglalnak helyet az ágrajáró verebek.

Amíg a veréb alszik, addig természetesen a zabszem dolgozik...

Ha valaki egy ilyen hatóságilag engedélyezett begytisztító intézet előtt nem veszi le a kalapját, az okvetlen le fogja venni utána. Márcsak azért is, hogy ellenőrizze a modortalanságért járó pontok mennyiségét és minőségét.

Azután kis kalapját vagy a zsebébe teszi, vagy a földhözvágja, vagy elrettentő példaképen felakasztja a verebek által meghódított fára.

Aki pedig ezekután még mindig azt állítja, hogy „Jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok": rohanjon még ma a verebektől elárasztott platán alá, mert holnapra már a túzok lesz a soros.

Bernáth Ede

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: **GOLÁCS ERNŐ**
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly

Kegyelmezz, ó MOHOSZ!

A Magyar Országos Horgász Szövetség hivatalos lapjából „fogtuk ki" az alábbi kis hírt, amelyet minden változtatás nélkül közlünk itt:

Amnesztiát kapott Jeney Viktor

Olvasóink előtt ismeretes Jeney Viktor, a Szigetszentmiklósi HE tagjának fegyelmi ügye, akit a MOHOSZ fegyelmi bizottsága végleges eltiltásra és horgászigazolványának megvonására ítélt. Jeney fellebbezése a MOHOSZ választmánya elé került, mely nagy vita után úgy döntött, hogy Jeney büntetését kétesztendős eltiltásra mérsékli.

Jeney Viktor nem fellebbezte meg az ítéletet, hanem őszinte megbánást mutató kegyelmi kérvényében arra kérte szövetségünket, hogy részesítse abban a közkegyelemben, melyet a magyar kormány hirdetett meg április 4-dikén, felszabadulásunk ötéves évfordulója alkalmából.

A MOHOSZ választmánya november 8-iki ülésén tárgyalta le a kérvény ügyét és úgy határozott, hogy Jeney Viktort — aki közel két esztendeje nem horgászhatott — kegyelemben részesíti és kiadja számára az állami jegyet.

Valóban, nemes cselekedet volt a MOHOSZ nagyhatalmú választmányától, hogy szegény Jeney Viktort nem hagyta tovább szenvedni, odahaza, a fürdőkád előtt, ahol bizonyára reszkető ajakkal várta, hogy: vagy kibukkan egy sügér a lefolyócsőből, vagy pedig megkegyelmez neki a MOHOSZ és akkor lesz már állami jegye, nem kell vízvezetékben, titokban horgásznia! Persze, aki nem horgász, az szinte nem is érti, hogy milyen nemeslelke van a MOHOSZ-nak, hogy „őszinte megbánást mutató kegyelmi kérvényre" amnesztiát gyakorol és kegyelemben kiadja az állami jegyet. Most már csak azt kérjük, hogy a MOHOSZ kegyelmezzen meg nekünk, hogy leközöltük ezt a cikkét és ne ítéljen arra bennünket, hogy horgásznunk kelljen! — a MOHOSZ választmányának rettegett uralma alatt...

vaj—

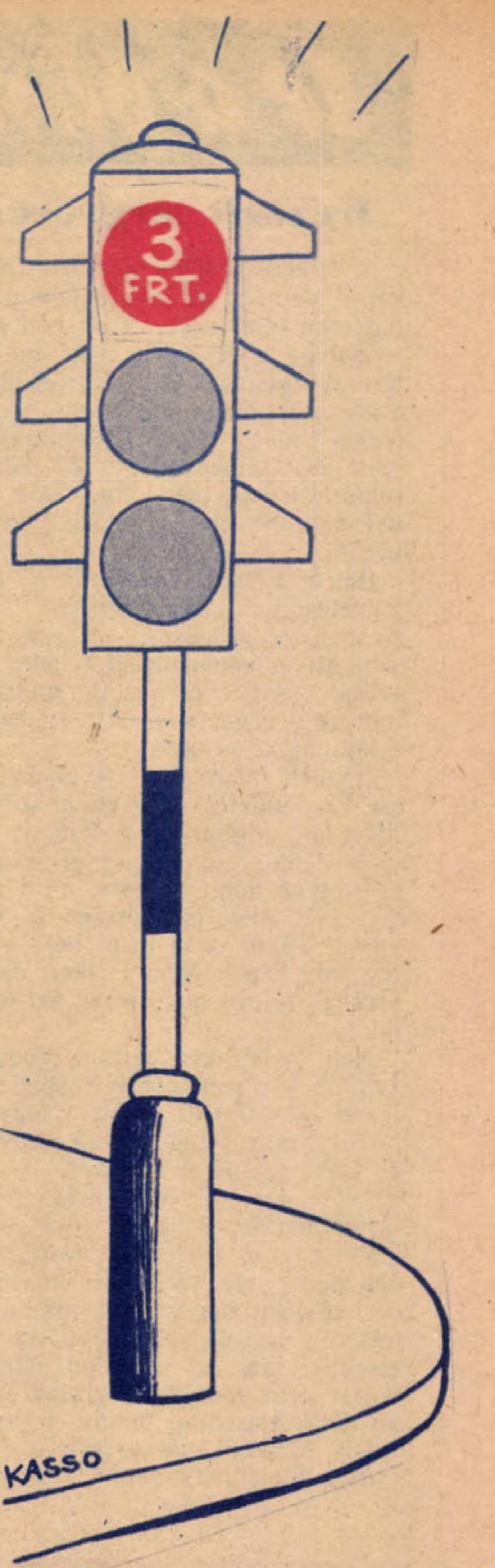

Ludas Matyi javaslata a fegyelmezetlen gyalogjárók megrendszabályozására.

Mit gondoljon egy londoni!

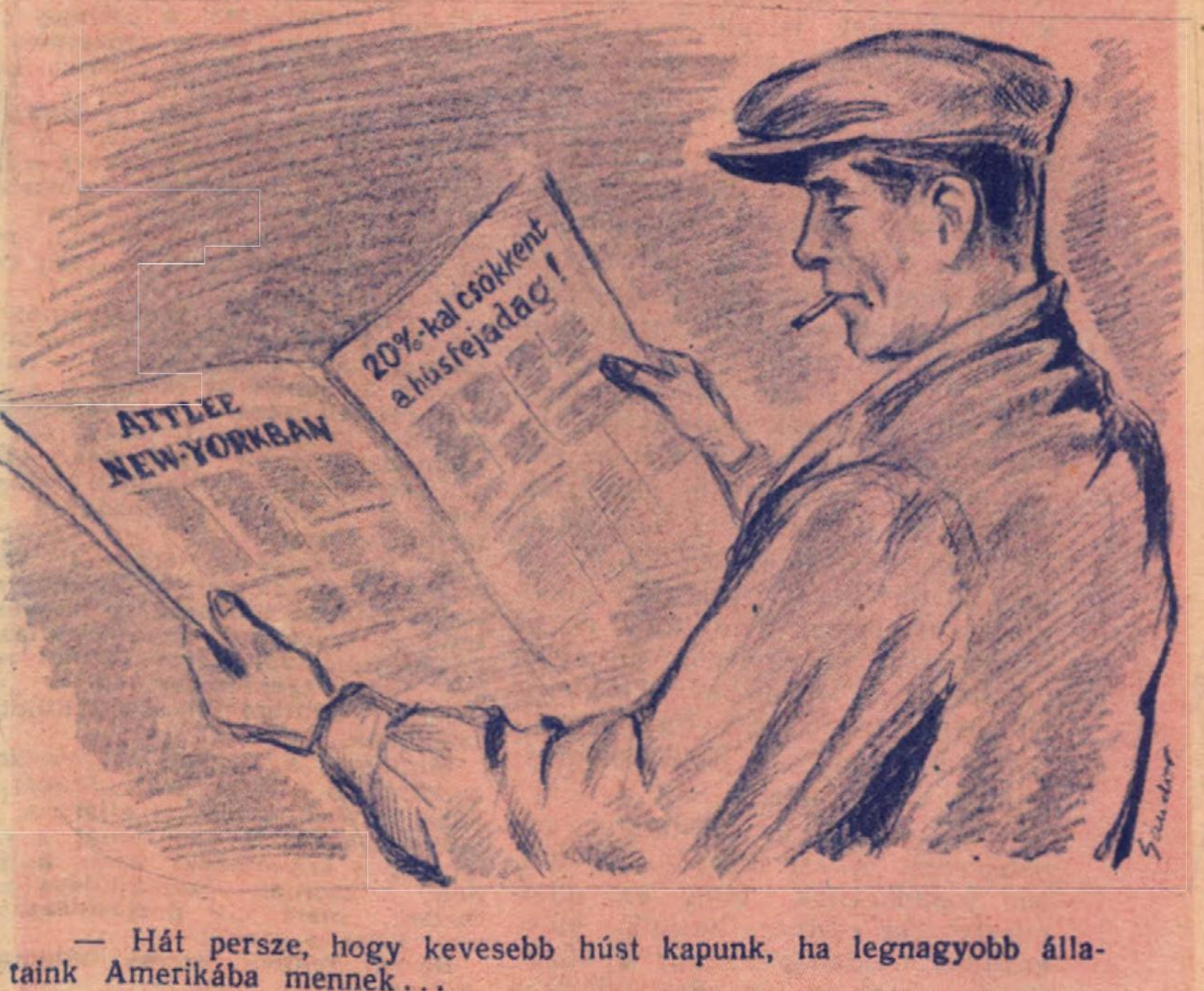

— Hát persze, hogy kevesebb húst kapunk, ha legnagyobb állataink Amerikába mennek...

Szívleljük meg!

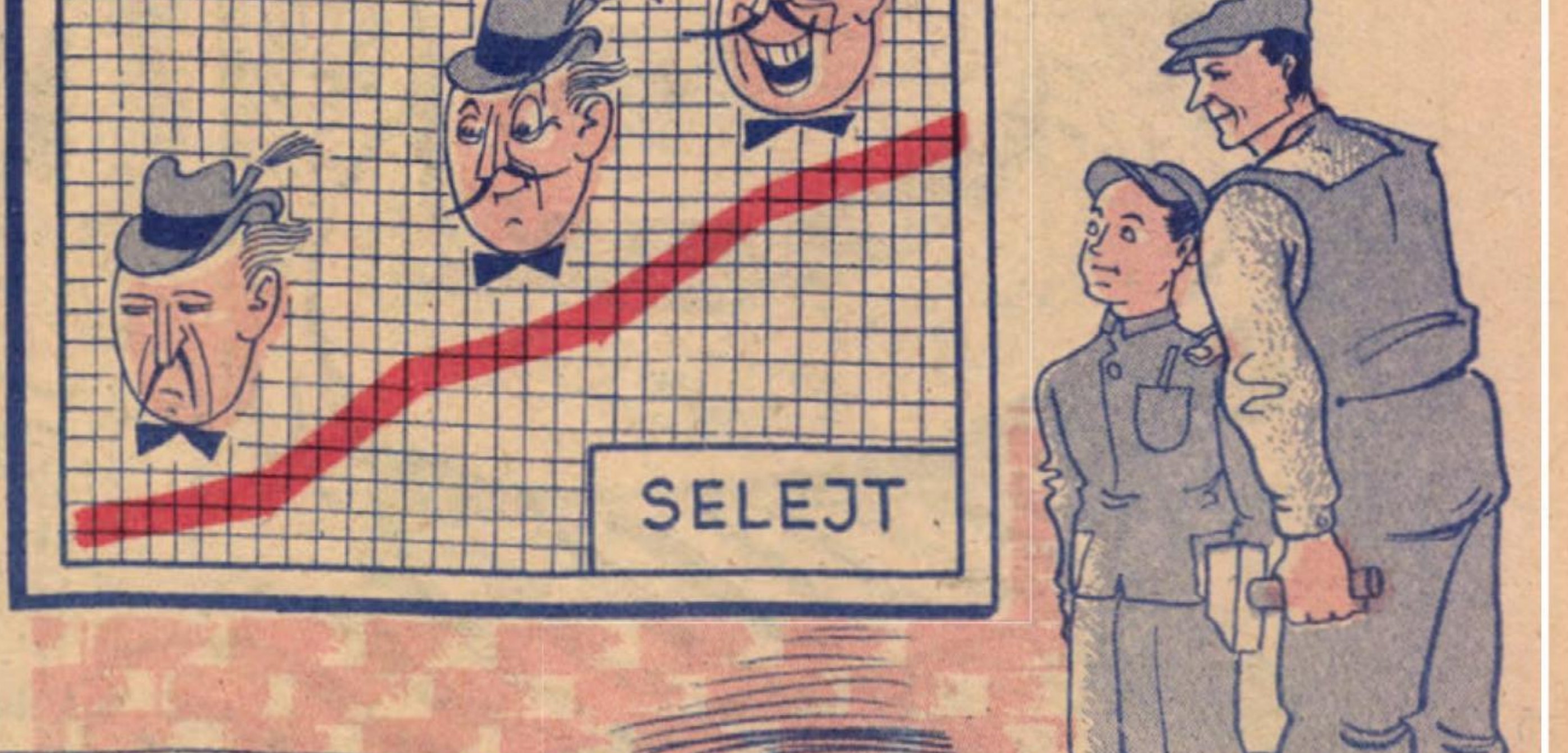

— Látod szaktárs, arra vigyázz, hogy ilyen örömet ne szerezz az ellenségnek.

Gádor Béla:

Típusfelszólalók

Aki gyakran jár értekezletekre, gyűlésekre, előadásokra, bizonyosan megfigyelte, hogy a hozzászólók általában három nagy csoportba oszthatók. Az elsőbe tartoznak azok, akik azért emelkednek szólásra, mert van mondanivalójuk és azt jól ki is tudják fejezni. Ezek a felszólalások rendkívül hasznosak. A második csoportba tartozóknak van mondanivalójuk, de még nem tudják elég jól kifejezni, ezek is hasznosak és még sokkal hasznosabbakká lesznek. A harmadik csoport tagjai viszont azért állnak fel, mert nincs mondanivalójuk, de azt nagyszerűen ki tudják fejezni. Ezek azok, akiket én típusfelszólalóknak nevezek és most ezekről akarok beszélni. Ezeknek a típusfelszólalóknak eddigi tudományos kutatásaim során alábbi variációit figyeltem meg:

Nem eléggé. Ez a felszólalás, amely mindvégig a „nem eléggé” jegyében folyik le, sűrítve körülbelül így hangzik: „Elvtársak, én kapcsolódom az előttem szóló Krakovecz elvtárs szavaihoz. Nagyon igaza van Krakovecz elvtársunknak, amikor azt mondja, amit mondott és amit mindnyájan hallottunk, de azért nem árt, ha megismétlem. (Megismétli.) Szóval, elvtársak, van fejlődés, de én vagyok bátor azt mondani, hogy még mindig nem fejlődünk eléggé. Nem, elvtársak. A hibákat is kijavítjuk, de nem eléggé. Élünk a kritika és önkritika fegyverével is. De higyjék el nekem, elvtársak, nem eléggé. Csak ezt akartam mondani.

A kihangsúlyozó. „Az előadó elvtárs az ő kitűnő, nagyszerű, tökéletes előadásában beszélt arról, hogy az olvasómozgalom milyen fontos az ideológiai fejlődés szempontjából. Én csak ezt akarom, elvtársak, aláhúzni, kihangsúlyozni és kidomborítani. Tudjuk jól, elvtársak, hogy az ideológia milyen fontos és az olvasómozgalom ezt nagyon előmozdítja. A mi nagytudású, zseniális előadónk ugyan beszélt erről egy féljóráig, de nem hangsúlyozta ki, legalább ez az én véleményem. Márpedig ezt nem lehet eléggé kihangsúlyozni. És kidomborítani. És aláhúzni. Csak ezt akartam mondani.

A ló másik oldala. „Egy nagyon fontos dologra akarom felhívni az elvtársak figyelmét, amiről eddig senki sem beszélt. Az olvasás nagyon fontos elvtársak, de azért vigyázni kell, hogy ne essünk át a ló másik oldalára. Az sem helyes, ha folyton olvasunk éjjel-nappal. Mert akkor mikor dolgozunk, mikor eszünk és mikor alszunk? Csak ezt akartam mondani.“

A szerkezetszakértő. „Nem értek egyet azokkal az elvtársakkal, akik az előadást nagyszerűnek és tökéletesnek találták. Szerintem az előadás fenomenális és kolosszális volt. Élni akarok azonban a kritika jogával s így meg kell mondanom, elvtársak, hogy az előadás nagyjában egészében remek volt. Talán csak azt lehetne ellene vetni, — nem tudom, igazam van-e, ha nincs, mondják meg az elvtársak és én önkritikát fogok gyakorolni — szóval, a szerkezetét nem találtam megfelelőnek. Az anyag nem volt kellően csoportosítva, az előadó túlkeveset beszélt arról, amiről sokat kellett volna beszélnie és túlsokat beszélt arról, amiről kevesebbet kellett volna. Aránytalan volt. Csak ezt akartam mondani.“

A konkrét. „Az előadó nem mondott elég konkrétumot. Nem beszélt, például a horgászat és az olvasómozgalom összefüggéseiről. Én például szabad időmben horgászni szoktam. Eddig mindig csak a vizet bámultam, most egy idő óta közben olvasok. Elvtársak, nem fogják elhinni, de azóta több halat fogok. Csak ezt akartam mondani.“

*

Egyelőre ezeket a mintákat gyűjtöttem össze, kedves elvtársak, és az a konkrét javaslatom, hogy az ilyen típusfelszólalásokat nyugodtan el lehetne hagyni. Persze ne essünk át a ló másik oldalára, minden felszólalást meg kell becsülni és típusfelszólalásaink is fejlődnek, de persze nem eléggé. És ezt nem lehet eléggé kihangsúlyozni. Csak ezt akartam mondani.

A Magyar-Szovjet Társaság kongresszusára

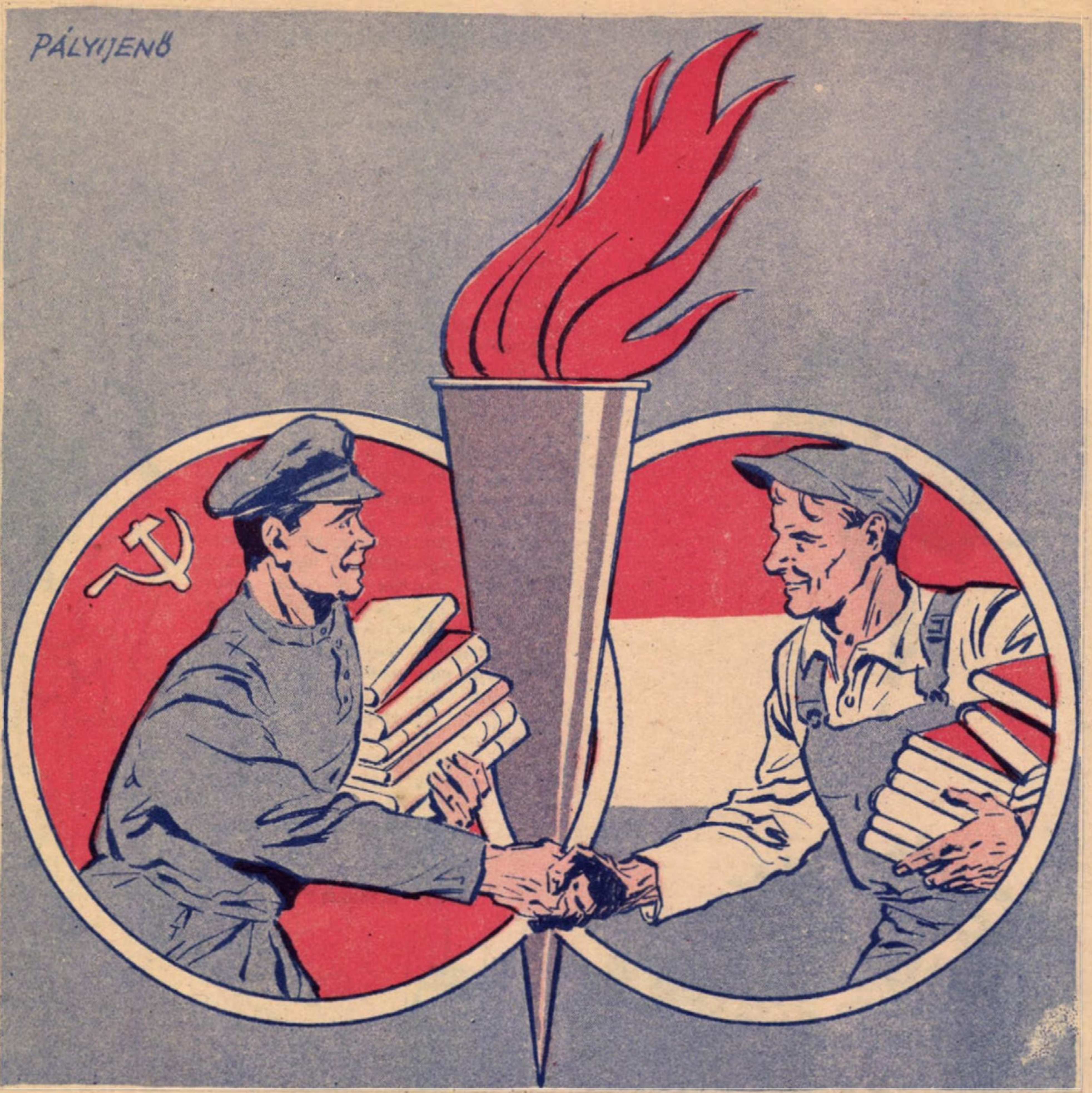

Rendben van ez így?

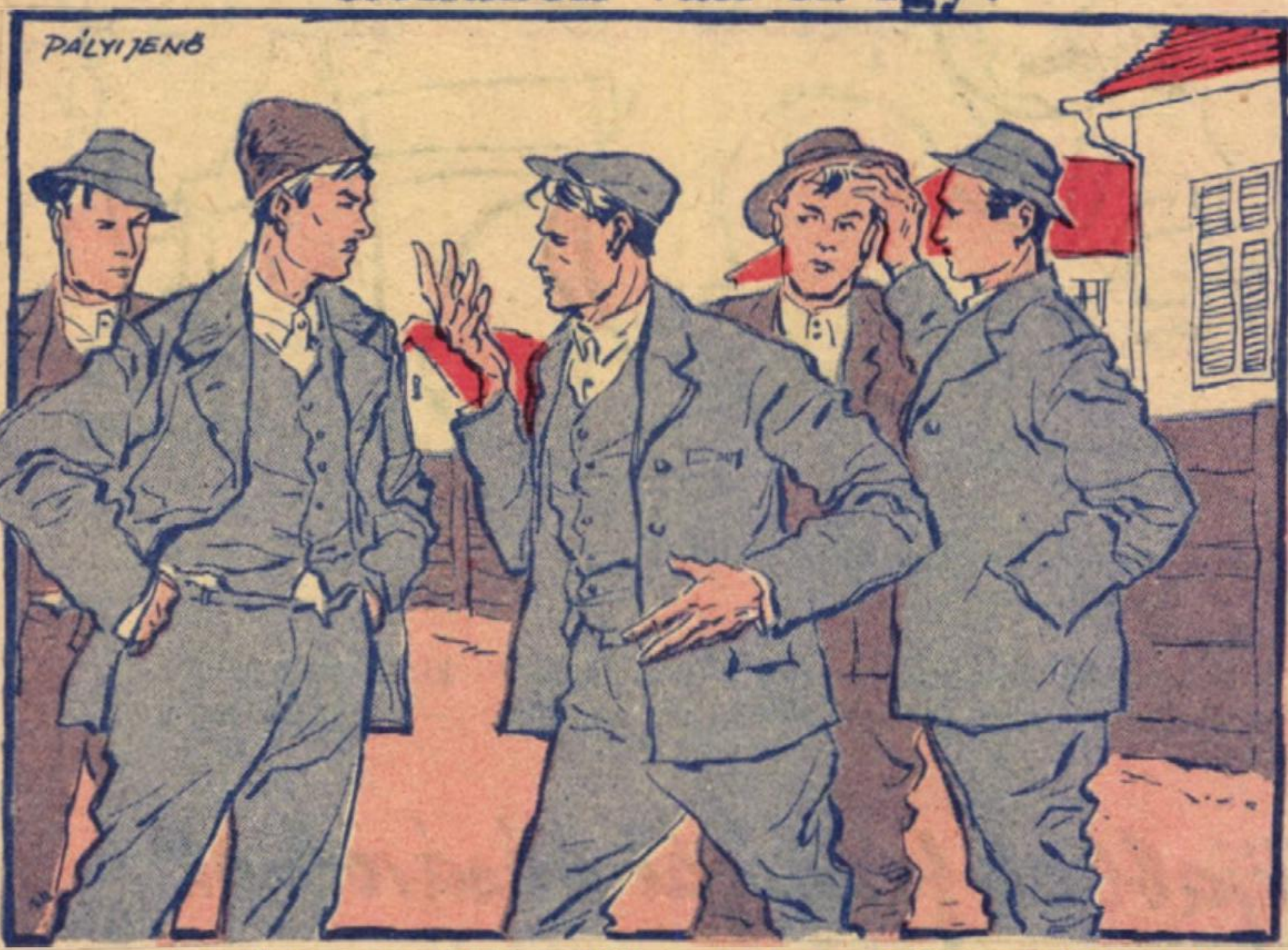

— Egyetlen parasztifjú került csak be a DISZ-vezetőségbe!
— Hát miért nem szólaltatok fel?
— Hogy szólaltunk volna fel, amikor ott sem voltunk?

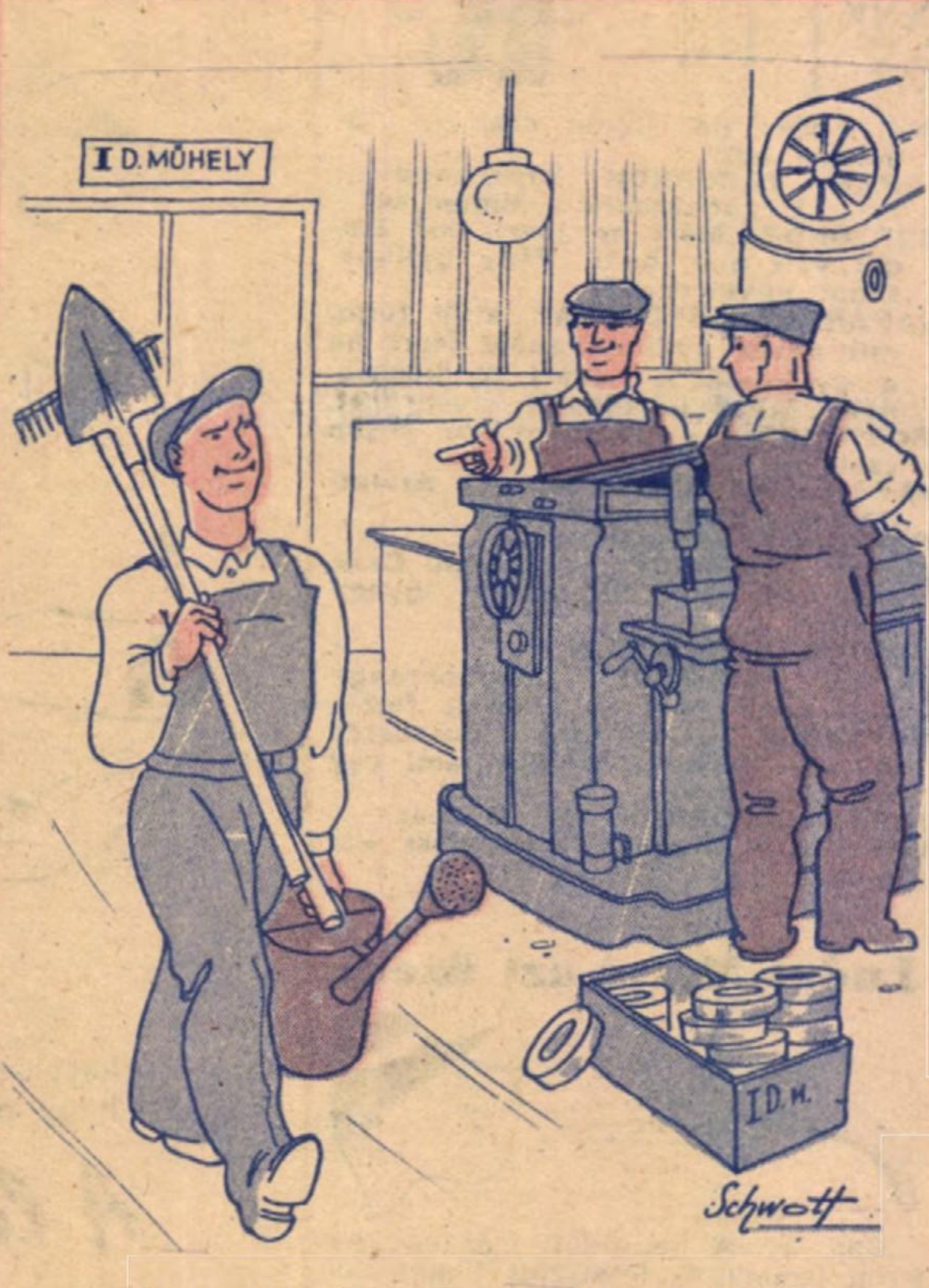

Kétlaki Jóska egy kissé szórakozott

Truman megvédi az éneklés szabadságát

Truman elnök goromba levelet intézett egy zenekritikushoz, aki rossz bírálatot írt Truman lányának énekléséről. Az elnök levelében tetűnek nevezte a kritikust és orrbaveréssel fenyegette.

(Újsághír).

1.

Truman levele a szenátushoz

„A koreai helyzet súlyos aggodalommal tölti el a keresztény civilizációval és békés türelemmel eltelt szívemet. Ha a koreaiak elfoglalják egész Koreát, akkor végveszélyben van a nyugati és keleti szabadság, nemkülönben a déli és az északi is. Végveszély fenyegeti a szabad véleménynyilvánítást, a demokratikus szabadságjogokat, az úri hangot, a szeretetet, a megértést — mindent, amiért érdemes élni és meghalni. Végveszélyben van a felebaráti érzelem, a család szentsége és az erkölcsi magasság, amely a mi szabad demokráciánk sajátja. Végtelen aggodalommal nézek a szabad világ jövője felé, kicsiny szívem csupa rettegés, s ha nem cselekszünk időben, áldozataivá válunk a durvaságnak, a brutalitásnak, a szabad vélemény elnyomásának, a pórias hangnak, s elveszítjük magasfokú kultúránkat.

2.

Truman levele a zenekritikushoz

Az anyád istenit, te piszok! Te botfülű tetű! Ha még nem voltál orrbavágba, hát most leszel! Te akasztani való néger, hogy a Ku-Klux-Klan csípjen meg! Hogy az én lányom nem tud énekelni? Egy frászt a pofádba, te disznó! Én itten vigyázok a nyugati civilizációra és közben ilyen trógerek belegázolnak a családi szentségembe? Úgy hasbarúglak, hogy az anyád se talál meg! Vedd tudomásul, te kosz, hogy az én lányom hangja — Amerika hangja! Vigyázz, te szemét, mert jogom van atombombát használni ellened! Lehet, hogy Koreában vereséget szenvedünk, de annyi erőnk még van, hogy az ilyen csirkefogókat megtanítsunk a szabadság tiszteletére. Egyébként pedig . . . (a levél további részei nem közölhetők.)

3.

A zenekritikus nyilatkozata

A Miss Truman hangversenyéről írt bírálatomba értelemzavaró sajtóhibák csúsztak be és megzavarták a mi szeretett elnökünk értelmét. Miss Truman hangja az amerikai szabadságot testesíti meg. Az ilyen hangon való éneklés az amerikai szabadságjogok legszélesebb lehetőségeit bizonyítja. Ami az elnök úrnak hozzám intézett levelét illeti, meg kell köszönnöm azt az atyai intelmet, amellyel az Egyesült Államok elnöke felhívta a figyelmemet egy-két tévedésemre. Meggyőződésem, hogy a testi épségemet nem fenyegeti veszély. Igaz, hogy az elnök úr megigérte, hogy betöri az orromat, de kérdem én: miért éppen ezt az igéretét tartaná be?

Visinszkij az atomfegyver ellen

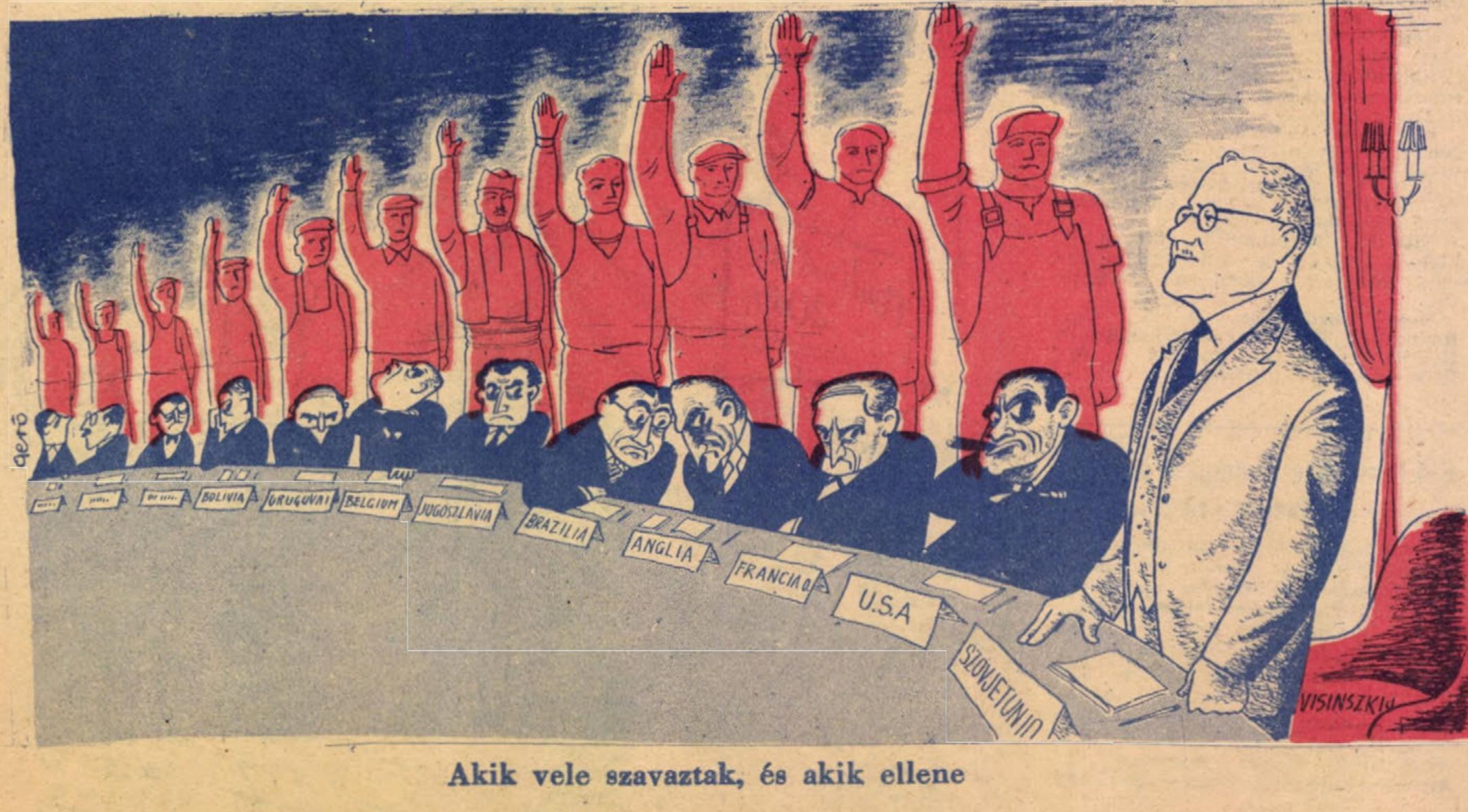

Akik vele szavaztak, és akik ellene

A SZAVAZÓGÉP

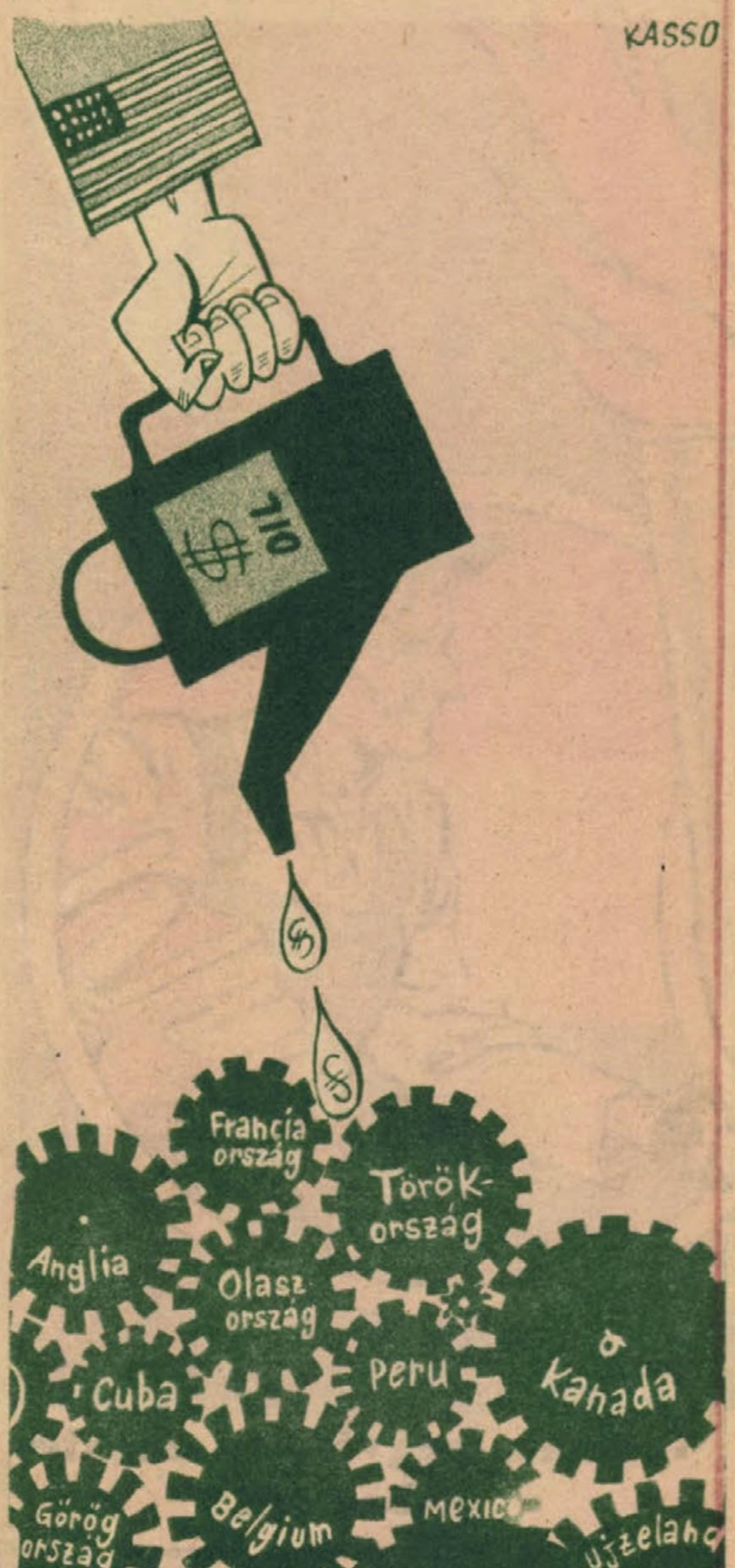

Nemesponty-telep létesült a Velencei-tóban

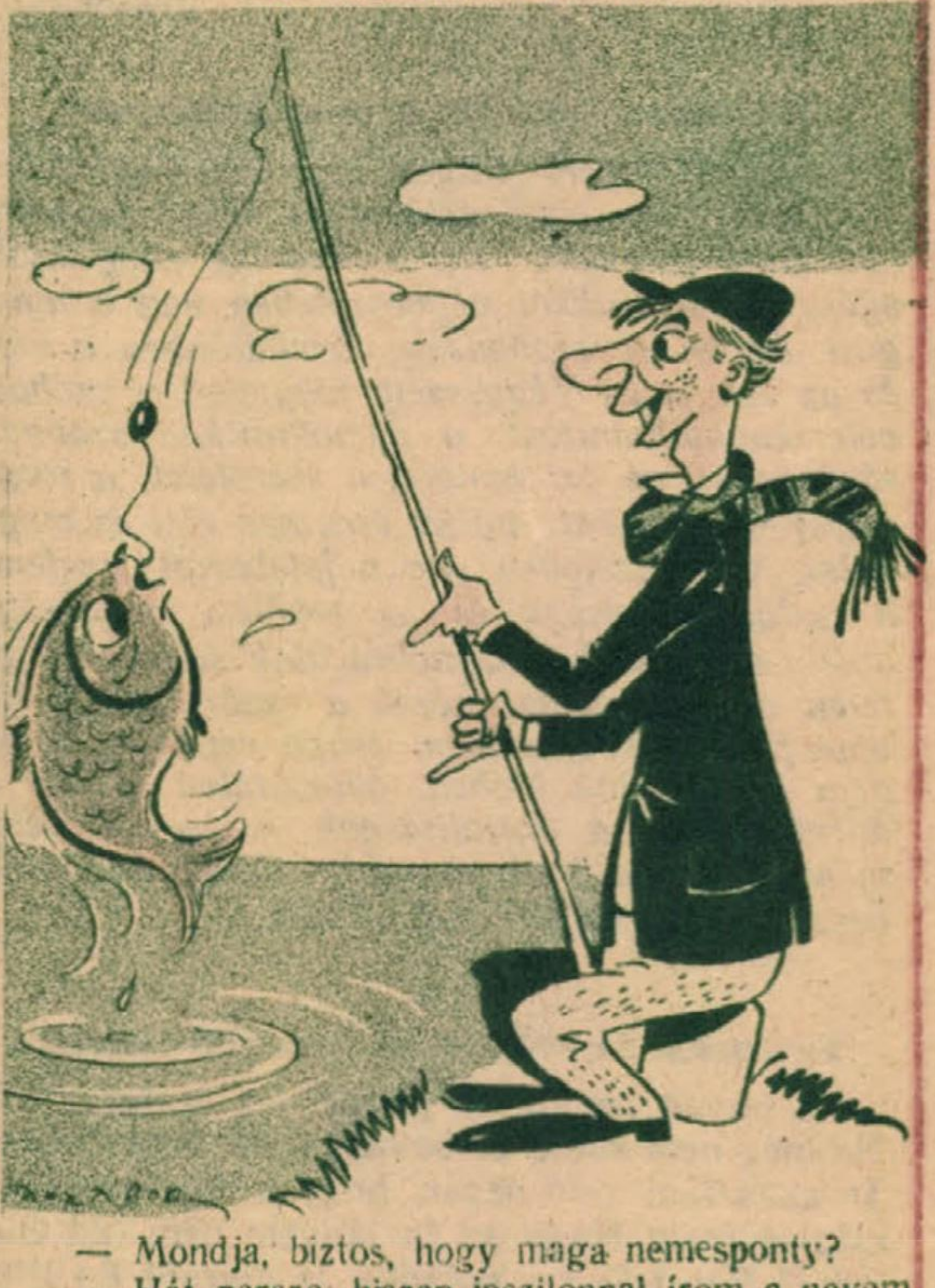

— Mondja, biztos, hogy maga nemesponty?
— Hát persze, hiszen ipszilonnal írom a nevem.

Megszűnnek az árverések

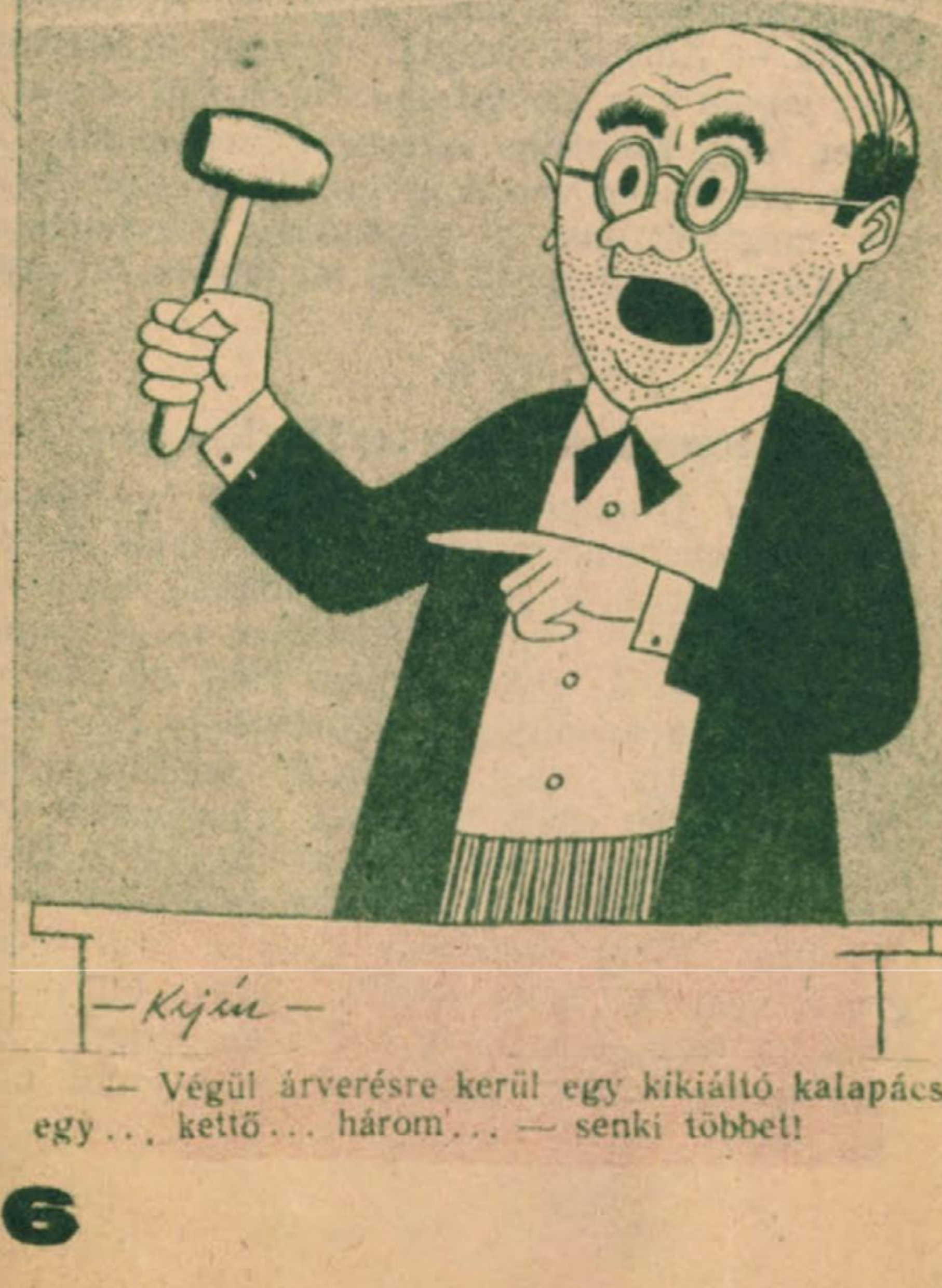

— Végül árverésre kerül egy kikiáltó kalapács, egy . . ., kettő . . . három' . . . — senki többet!

Amerikai altruizmus

Ne tessék azt hinni, hogy az amerikai üzletemberek nagy egoisták. Dehogy is. Magukra vesznek minden munkát, nehogy a gyámságuk alatt levő országok lakói fárasszák magukat.

Például:

A livornói Motofide-gyár elsajátította a harisnyakötő-gépek előállítását s el akarta kezdeni a sorozatgyártást. Minek az? — kérdezték az amerikai üzletemberek. A Marshall-terv szerint Itália új gépeket csak az Egyesült Államoktól szerezhet be. S hosszabb „pihenőre" küldték a Motofide-gyár munkásait.

Más példák:

A Liri-szigetén levő papirgyárak válláról is levették a munkaterhet s most egész Itáliát Amerikából látják el papírral.

És a tejkonzerv-gyáraknak sem kell már dolgozniuk. A tejkonzervet is hajókon hozzák. S rájött Amerika, hogy ő is lyukat tud fúrni a tésztacsőbe. Makarónit sem kell már Olaszországnak előállítani.

Kis baj van azzal, hogy a nyugalmazott olasz munkások zsebében nincs pénz az amerikai áruk megvásárlására. De — végül, kérem, — az amerikai üzletemberek nem oldhatják meg az olasz munkásság összes problémáit!

(*Krokodil*, Moszkva)

Kis kabaré

BÖRTÖNŐR: Hé, jöjjön csak ki, tábornok úr!

JAPÁN TÁBORNOK (gyanakodva): Tyű, a nagaszakiját! Kimenjek?

BÖRTÖNŐR: Mért ne jönne ki? Eleget volt már bent! Hány gyilkosságot követett el?

JAPÁN TÁBORNOK: Az attól függ, mit nevez gyilkosságnak! Mert ha a gyilkosságot nevezi gyilkosságnak, akkor körülbelül ötvenezret.

BÖRTÖNŐR: Az is valami. No, jöjjön csak ki.

JAPÁN TÁBORNOK: Mi az? Átvisznek egy másik börtönbe?

BÖRTÖNŐR: Rosszabb!

JAPÁN TÁBORNOK: Jaj nekem! Csak nem lesz új tárgyalás az ügyemben?

BÖRTÖNŐR: Rosszabb!

JAPÁN TÁBORNOK (megborzong): Jaj! Csak nem akasztanak fel?

BÖRTÖNŐR (komoran): Rosszabb! A legrosszabb a világon, ami egy embert érhet!

JAPÁN TÁBORNOK: Jaj! Mi lesz?

BÖRTÖNŐR: Katonai szerződést köt magával az USA . . .

Ludas Matyi azt üzeni

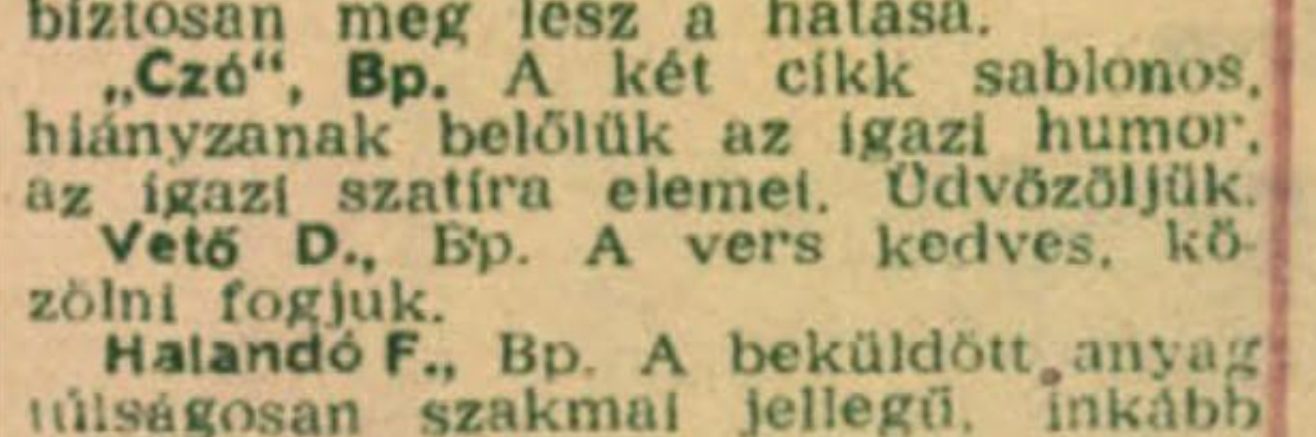

Gáti Gy. A beküldött írás egy nagyon ismert és lejátszott témát dolgoz fel, azért nem közölhetjük. Egyébként ebből az egy írásból nem tudunk döntő véleményt alkotni.

B. Zoltán, Vasszilvágy. Elegendőnek találjuk, hogy a helyi sajtó foglalkozott ezekkel a kérdésekkel, biztosan meg lesz a hatása.

„Czó", Bp. A két cikk sablonos, hiányzanak belőlük az igazi humor, az igazi szatíra elemei. Üdvözöljük.

Vető D., Bp. A vers kedves, közölni fogjuk.

Halandó F., Bp. A beküldött anyag túlságosan szakmai jellegű, inkább faliújságba való.

H. János, Mélykút. Forduljon a rendőri bejelentő hivatalhoz, ott kell tudakozódni ilyen ügyekben.

J. T. I., Sajószentpéter. Kedves, de helyi jellegű dolog. Lapunkban nem közölhető.

Kiss F., Hajduhadház. Köszönjük kedves sorait, de amit beküldött, nem elég jók a közlésre. Üdvözöljük.

Nem közölhetők: D. S., Bp., Rákóczi-út, Cs. K. J., Foktő, özv. Braun Gy.-né, Bp., R. A., Bp., Sz. T. M., Orosháza, K. F., Visegrád.

Elő lehet fizetni magyar lapokra — külföldiek számára

Azoknak, akiknek külföldön ismerőseik, barátaik vannak, módjukban áll számukra a magyar sajtót előfizetni. Előfizetéseket felvesz a Kultúra Könyv és Hírlap Külkereskedelmi Vállalat a Szabad Népre, Tartós Békére, Szabad Ifjúságra, Uj Világra, Világosságra, Ludas Matyira és a többi magyar napilapra, hetilapra és folyóiratra. Címe: Budapest, V., Akadémia-utca 10. Telefon: 313—074.

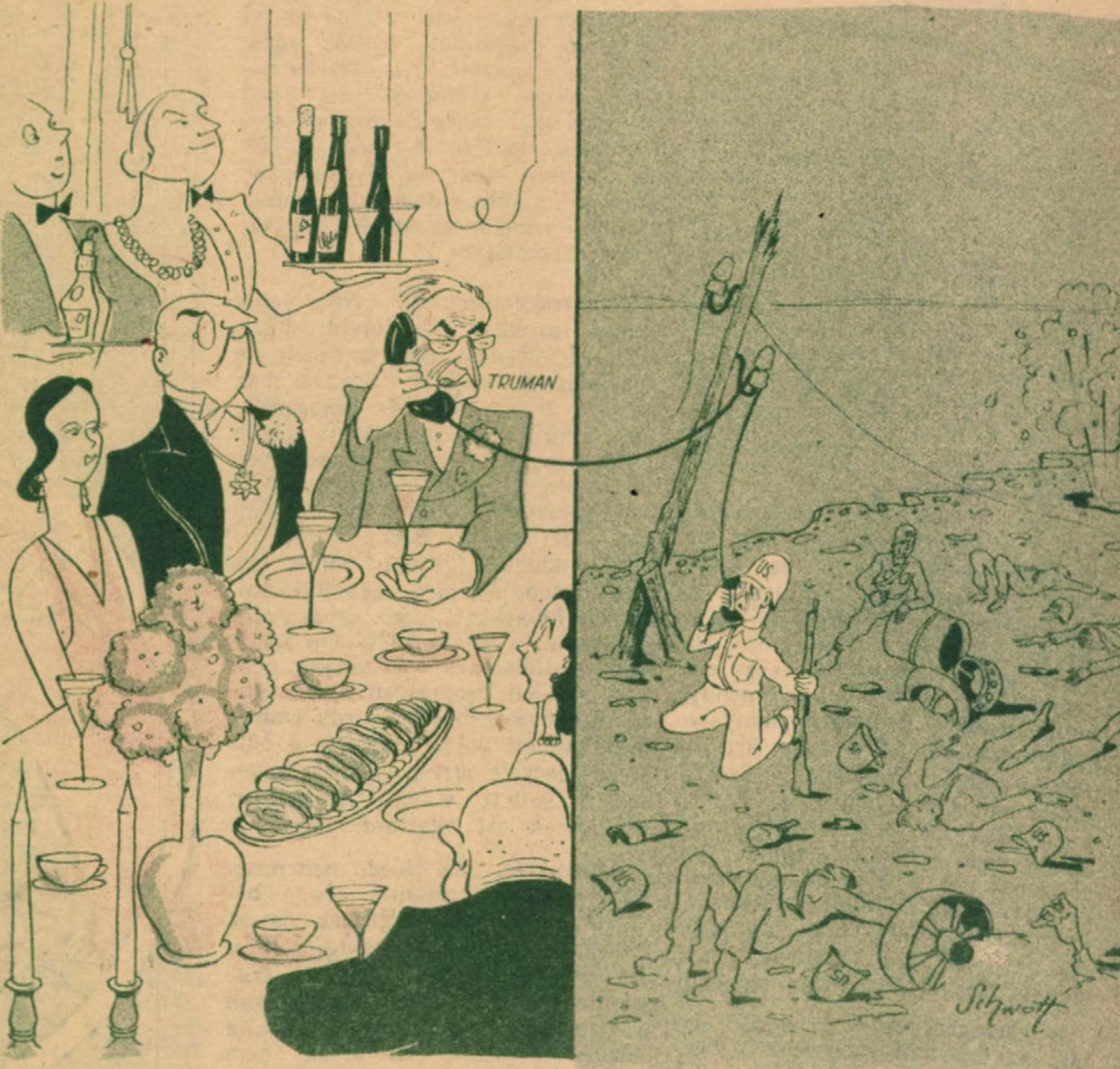

Truman: Harcoljatok fiaim a boldog Amerikáért! Mi idehaza küzdünk értetek és szeretet hazánkért!

Számtani feladat

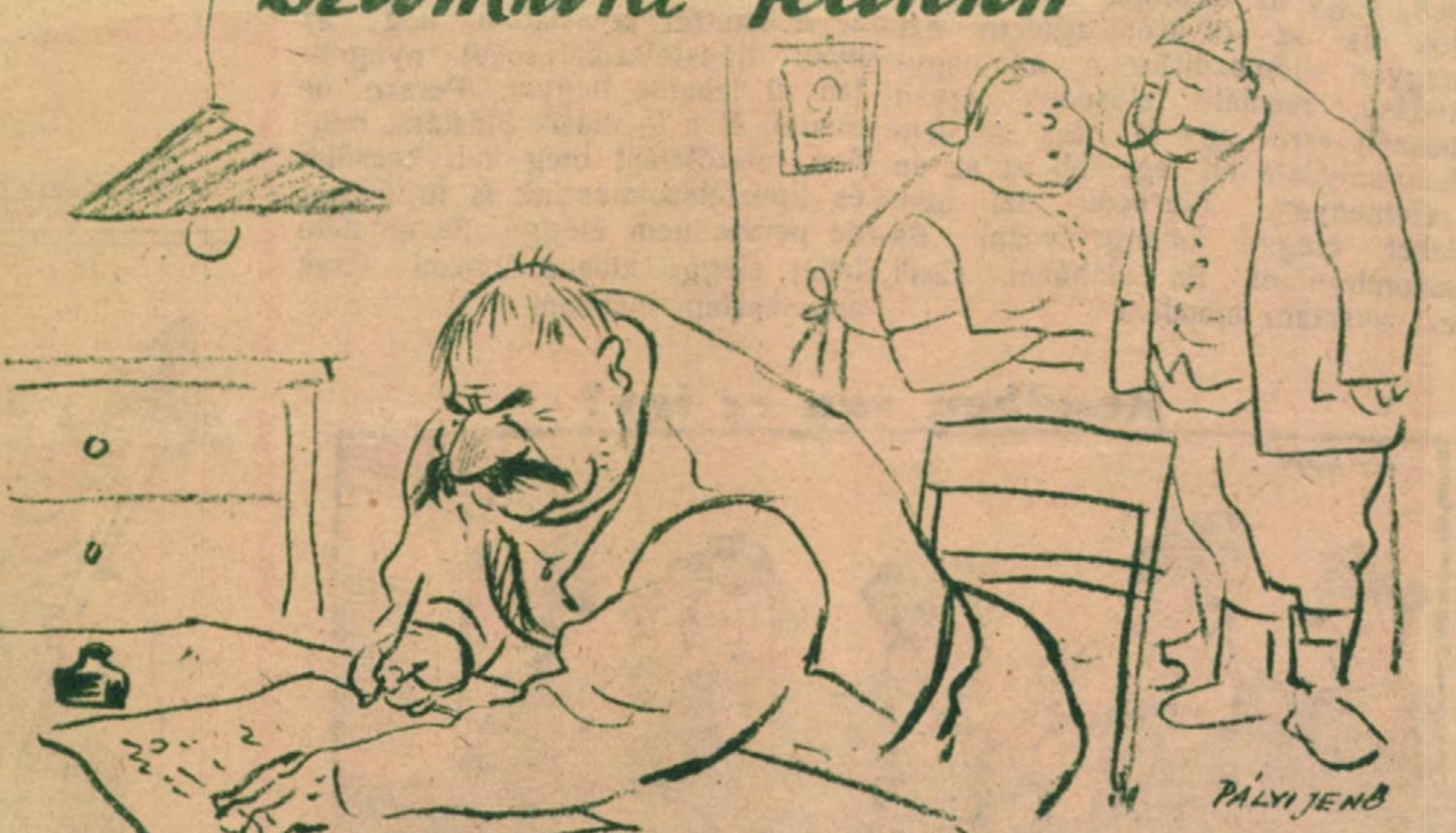

— Mit csinál a Zsiga, szomszédasszony?
— Számol a lelkem.
— Mit számol?
— Hát azt, hogyha leszámítja, hogy sok embert kizsákmányolt, kupeckedett, szabotált, nem szolgáltatott be semmit, — kigyün az, hogy nem is kulák.

A legifjabbak fenyőfát vásárolnak

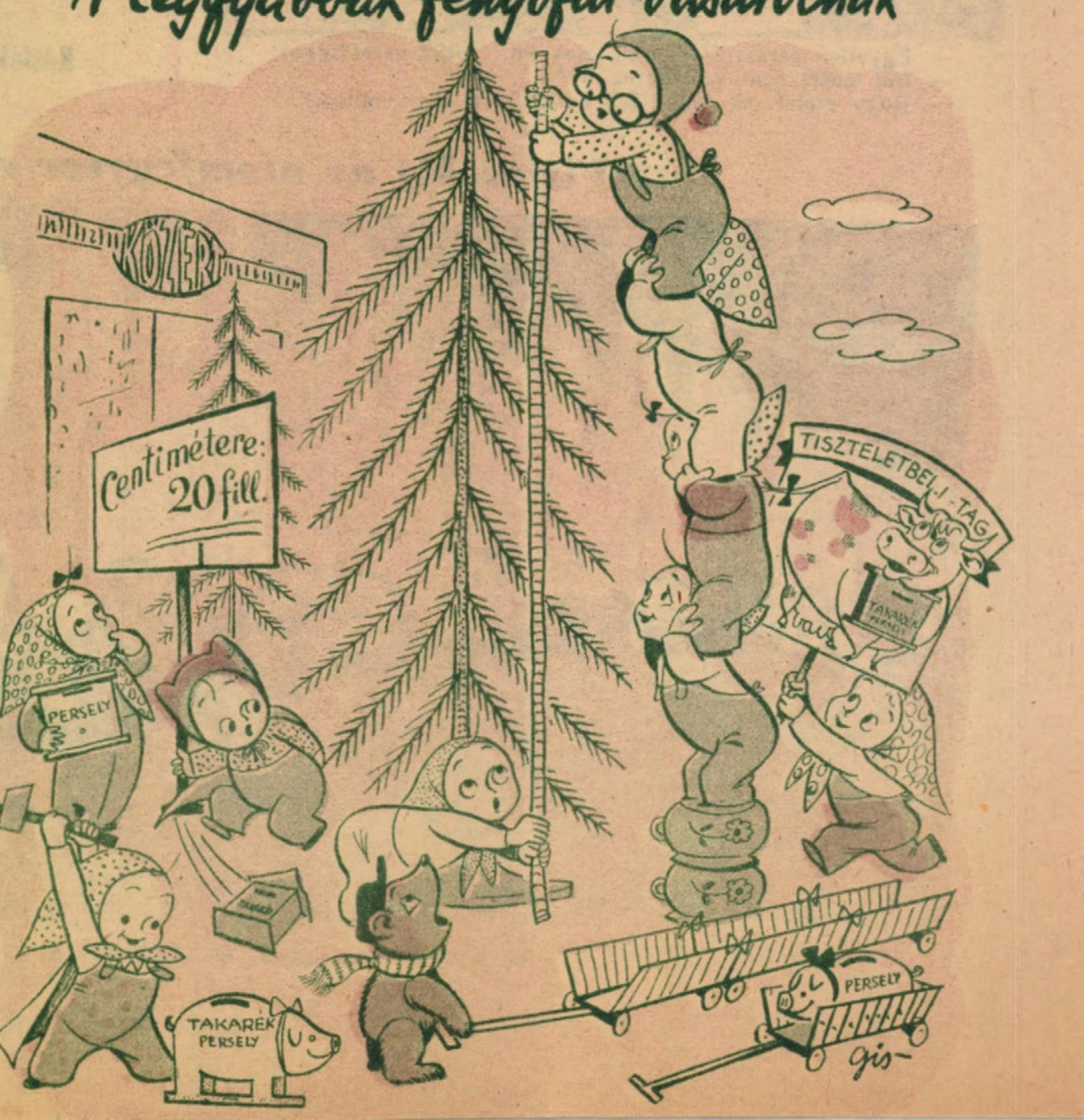

Hófehérkék és a törpe

... Egyszer egy üzembe kiszállt a bizottság. — No, hát ezt a napot a szakik kifogták! — A bizottság nyüzsgött, jobbra-balra nézett. — Adatot gyüjtött, mint méhecske a mézet. — Minden üzemrészleg térképezve szinte. — Egy bizottság felment, — egy meg a földszintre. — Minden munkás mellé jutott-kivizsgáló. — Minden egy munkásra kivetve a háló. — Repül a sok kérdés, — ki tudja, hol áll meg? — Ki tudja, hol áll meg, kit hogyan talál meg? —

Azt mondja egy kérdés: — Hallod-e, szaktársam, — hol a tervkönyvecskéd? Add ide, hadd lássam. —

Kapkod a szaki, mint a ménkűhöz Bernát. — Tervkönyve ügyében tisztán bíz ő nem lát. — Mikor találkozott vele utoljára? — Nem is emlékszik már a kis pofájára ... — Se a tartalmára ... Vajjon mi volt benne? — Izzad a szaki, de ábrázata szende. — Úgy nyúl a zsebébe, hogy: no, most kihúzza! — Les a kérdezőre, mint nyúl a hiúzra. —

Keresi a szaki a tervkönyvet rendre, — hátha a bélésben derekáig ment le? — Kirázza az ingét, az alsót, a felsőt, — de tervkönyvet nem lel. Más egyebet lel; sőt, — most találja meg a mozibérletét is. — Használata óta eltelt 9 hét is. —

Kirázza a mellényt, nadrágot és strimflit. — De a tervkönyvecske, bizony Isten, nincs itt. — Kirázza a sapkát, hátha ott rálelne? — Népnevelő-füzet a „vatelin“ benne ... — No, de nincs a tervkönyv. Ajánlja a szaki: — Talán az Übénél nézze meg valaki! —

Ember tervez, tervkönyv végez. — De szomorú egy ÜB ez! — Mert mit rejt az íróasztal? — Tele van az ezzel, azzal. — Van brosúra tíz-húszféle. — Látszik, hogy nem éltek véle. — Van levél is, felvágatlan ... — Fátyol rá! Vagy inkább: paplan. —

Bizottságok járnak-kelnek. — Kérdéseket döfnek melínek: — Mi a terved, szaki, mára? ... — Darabbérben mi az ára? ... — Ismered-e a tervszámot? —

A szaki csak száját tátott. —

— Hol tartasz az évi tervvel? —

Szegény szaki szinte nem nyel. — Szeme dülled, torka száraz. — A kérdésre nincsen válasz. — Versenylap és felajánlás? — Magyar szó ez, vagy talán más? — Ő még ilyet sohse hallott! —

A bizottság zúg: No hallod! — Hát itt a terv nincs felbontva — munkapadig, pontról-pontra? —

A bizottság most jön rája: — van, akinek nincs normája. — A bizottság megütközik, — egyik szaki esküdözik: — tanú rá a föld, a mennybolt, — időmérő nála nem volt! — Senki őt fel nem kereste, — se nappal, se öreg este. — Se normás, se pártbizalmi. — Tudott volna akár: csalni. — Rábízták, hogy tessék, szabad: — értékeld ki sajátmagad! —

A bizottság szája tátva — e sok jámborságot látva. — Ez az üzem mese-ország. — Lakói a hímport hordják. — Itt mindenki Hófehérke. — Ide még a szó se fért be! —

A vállalatvezető is — ámulva néz körül ő is. — Ő minderről mit se tudott. — Hja, ideje sohse jutott — műhelyekbe leszaladni. — Vagy vezető ő, no, vagy mi?! —

Innen „vezet“. Belemondva — mondókáit telefonba. —

A bizottság úgy lekapja, — azt se tudja, ki az apja. — A fejét is úgy megmossák, — többet ér, mint az orvosság. — Össze is megy a mosásban, — mint flanell az avatásban. — Négy oldalról fogják pörbe, — kicsi végül, mint egy törpe ...

No, de ha a szóból tanul, — nem cselekszik többé balul. — Lehet ő még él-vezető. — A gyárnak is élvezet: ő. — Csak menjen le a műhelybe, — ott vizsgáljon mindent „helybe“. — Menjen padtól munkapadig, — ismerjék meg mind a szakik. — Együtt lássanak a Tervhez — s így belőlük élüzem lesz!

K. Tóth Lenke

A minőségi állatállomány érdekében

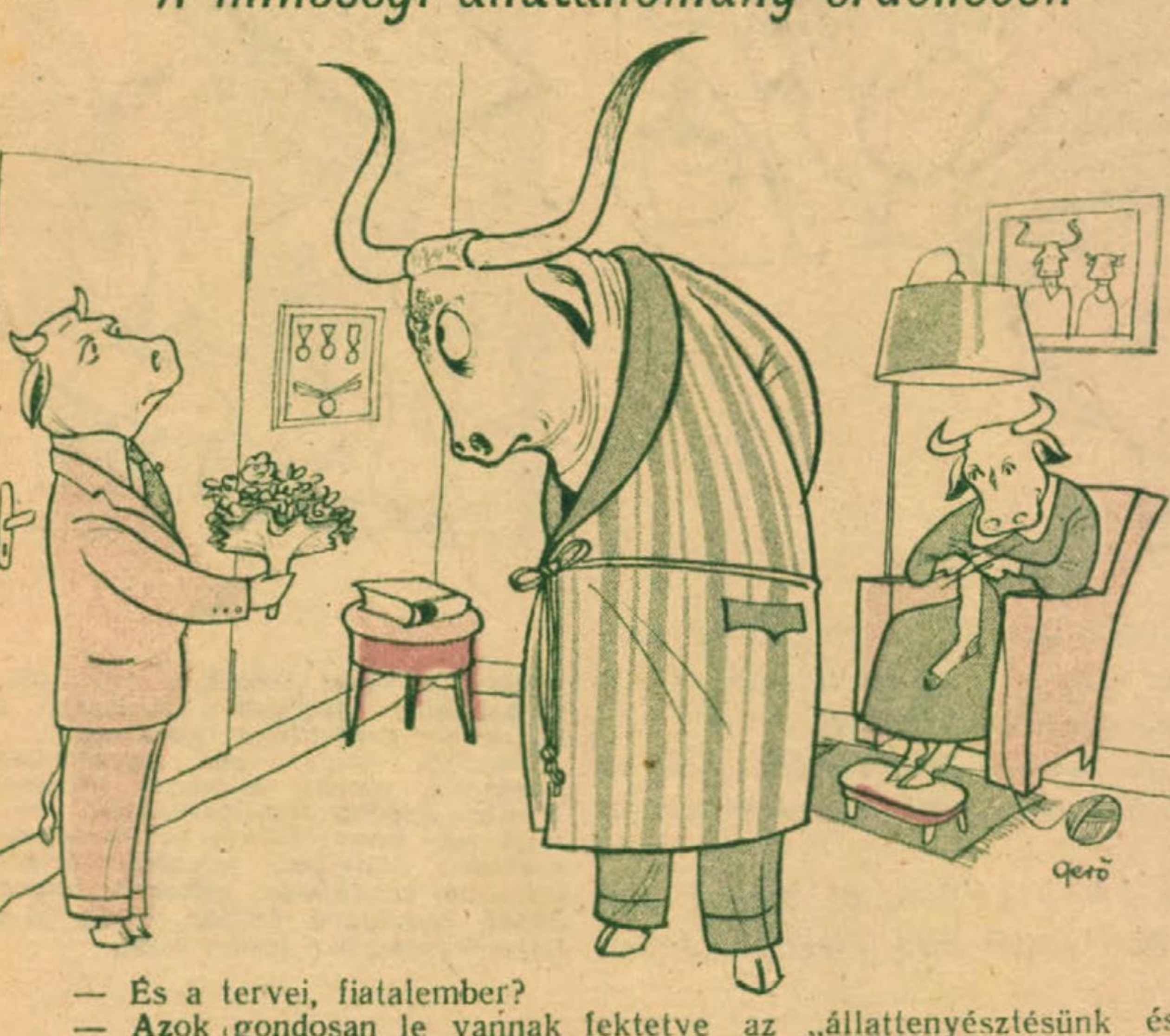

— És a tervei, fiatalember?
— Azok gondosan le vannak fektetve az „állattenyésztésünk és takarmánytermelésünk fejlesztéséről“ szóló kormányhatározatban.

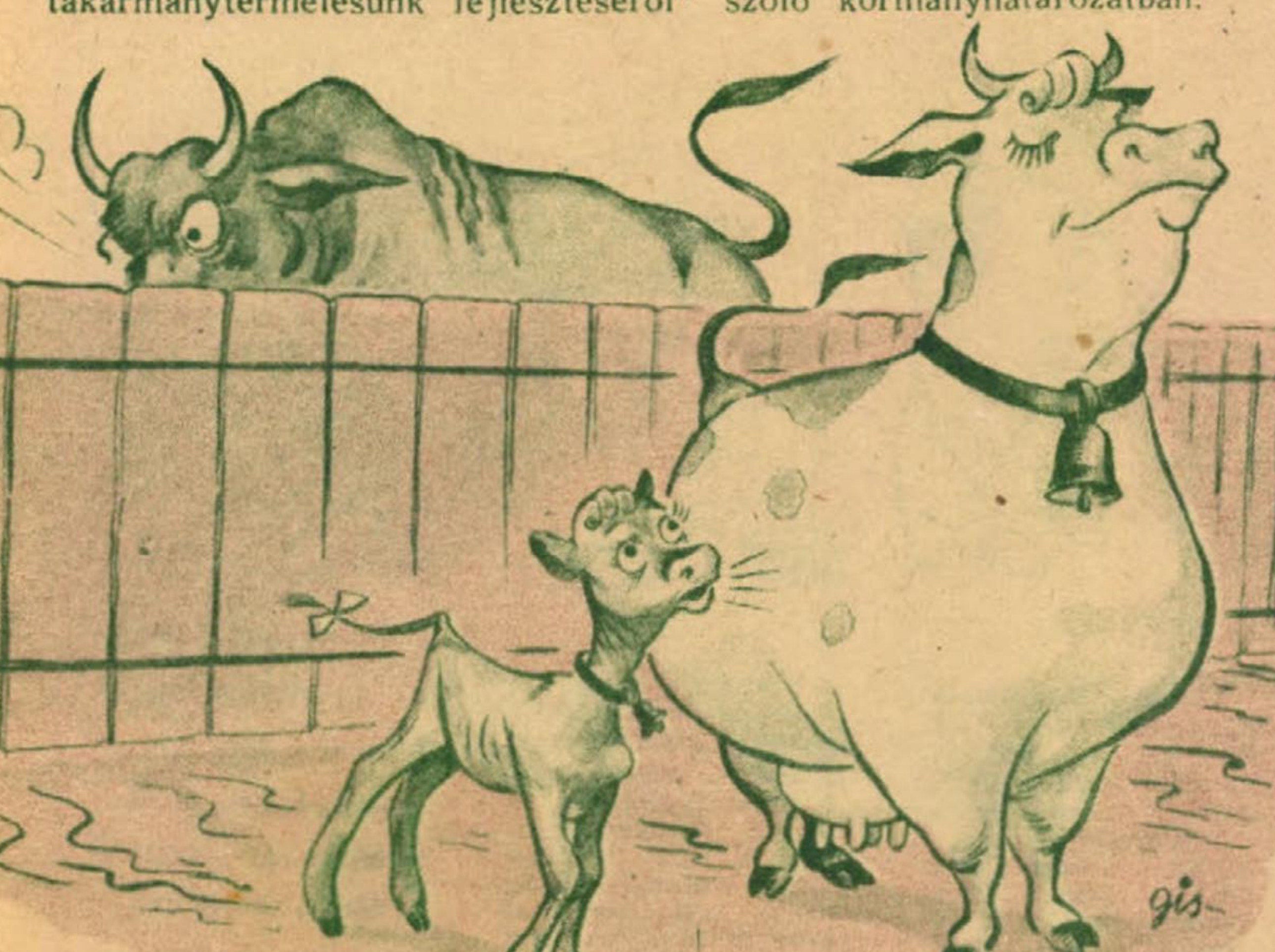

— Nézd anyu, apu rám se néz!
— Ne törődj vele! Ez még olyan kormányhatározat előtti apa ..

Hogyan egyesíti közös célokra nyugati partnereit Amerika?

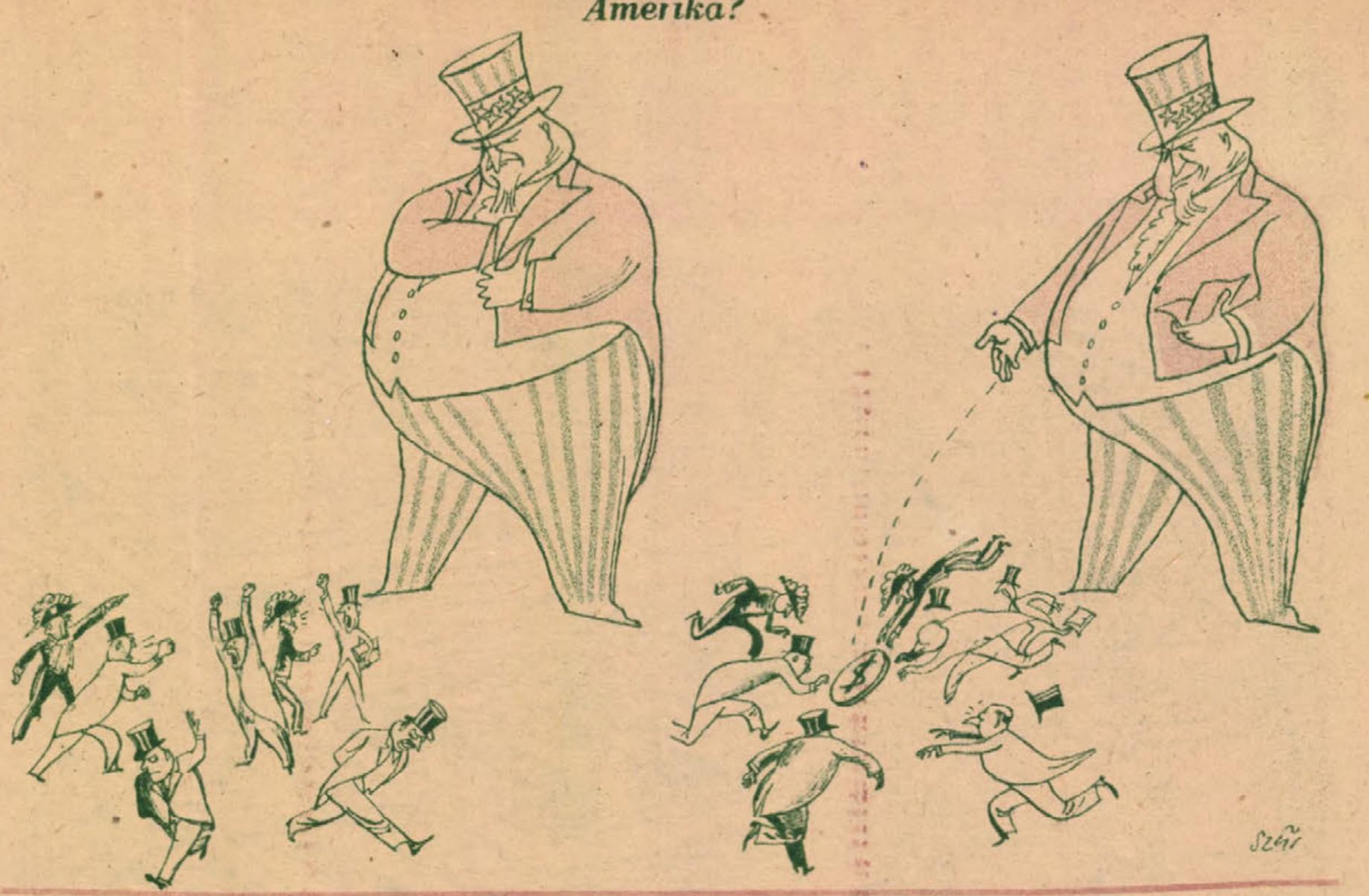

SPORT!

Megjelent a Spooort!!!

Vasárnap van, Budapest van, békés egyéniségek párosan és páratlanul andalognak a Körúton, mikor egy rohanó férfiú tűnik föl. Hóna alatt csomag, valami röpiratfélék, a nép meg: kalauzok, költők, suszterok fogcsikorgatva követik, eléjeugranak, öklüket rázzák, borzasztó, ezt a szegény embert meglincselik.

Érzi ezt az áldozat is, artikulátlan hangon rikolt segítségért, azt hiszem hottentottául, nekem legalábbis így van mondva:

— Spoort! Spohort! Hort! ... Rtrt ... Rt ...

Szörnyű, és a tömeg mellette árad, körbeveszik, itt a végén kínhalált szenved egy polgártárs.

— Nekem is, ide is, én már régebben itt vagyok (aha, ez vérszomjazik) ... kajabál a nép, hogy rossz hallgatni.

Hát ez fantasztikus. A huszadik században, itt Pesten a tejvendéglő városában egy ember kínzatik és szörnyű sorsot lel. Azonban a haldokló kemény legény, utolsó szuszszával hörgi:

— Spohort ... Spohort ... Rtrtrt ... — majd kiszakítja magát és rohan, rohan, de már nincs nála semmi, a füzeteket elszedték tőle és a nép most kéjesen vagy borzongva mormog. Ez viszont érdekes, ami itt következik. A kannibálok lecsendesednek s fejüket beletemetik az iratokba.

— A Textiles, a Honvéd, az ÉDOSZ, a Dózsa, a Puskás, a Szusza — mormog, harsog, bömböl a hangár, Bábel a Körúton.

Fülelek, hogy értsek kicsinykét, ezek valami futballista emberekről beszélnek s mintha újra láz lepné el a társaságot. Borzasztó vérbenforgó szemeket látok:

— Mondd mégegyszer, hogy a Sándor jobb, mint a Budai!

— Mondom, — mondja a másik.

— Mondd mégegyszer, — intéz újabb felhívást a másik, — de tenyere már az egyik haját cibálja.

Nahát, ez ménkű érdekes. Itt viszont mellettem valami totoszelvényt számolnak, istók zicsi nem értem. Ha a KTK—CTK-ba ikszet, a másikba egyest, a harmadikba kettest teszek, akkor van hét találatom, ha a MULI—PULI-ba ikszet, akkor van nyolc ... Eh ...

— A negyedik gól lesből esett — tüzel egy távoli ismerősöm.

— Nem, nem, ezerszer nem — sikolt egy hőstenor. — Jött a Guba, dobta Szabónak, passz vissza Gubának, Lantossal egyvonalban, előnyszabály, hé öregem, hol az előnyszabály?

— Mit előnyszabály, — ellenkezik ismerősöm, — harminc éve a focival élek.

— Én negyven éve — mondja amaz.

— E ... één ... — mekeg egy vén krampusz és közli — én negyvenöt éve ismerem a focit, együtt játszottam a Slózival.

A fenébe, senki többet, nincs tovább, kezdem únni a banánt. S le is lépek. Mikor már messzebb vagyok, kitör belőlem a csintalan szellem s elhatározom, csinálok egy kis tömegmozgalmat:

— Sport! Spoort! Spohort! — üvöltöm a bűvös szavakat. Mint a harci paripa kürtszóra, azonnal körbefog a nép: — Hol, hol a Sport? A Spohort? A rtrtrt?

— Csak vicceltem uraim, ki akartam próbálni, milyen friss a pesti nép — s odébb akarok állni. A pesti nép köröttem forgolódó része azonban nem viccelt.

Mit kedves barátom, hogy ezzel szemben mi van az arcommal?

— Izé ... khm ... semmi semmi ... tegnap éjjel, ahogy leléptem az ágyról, nekimentem a kredencnek.

Nagy S. József

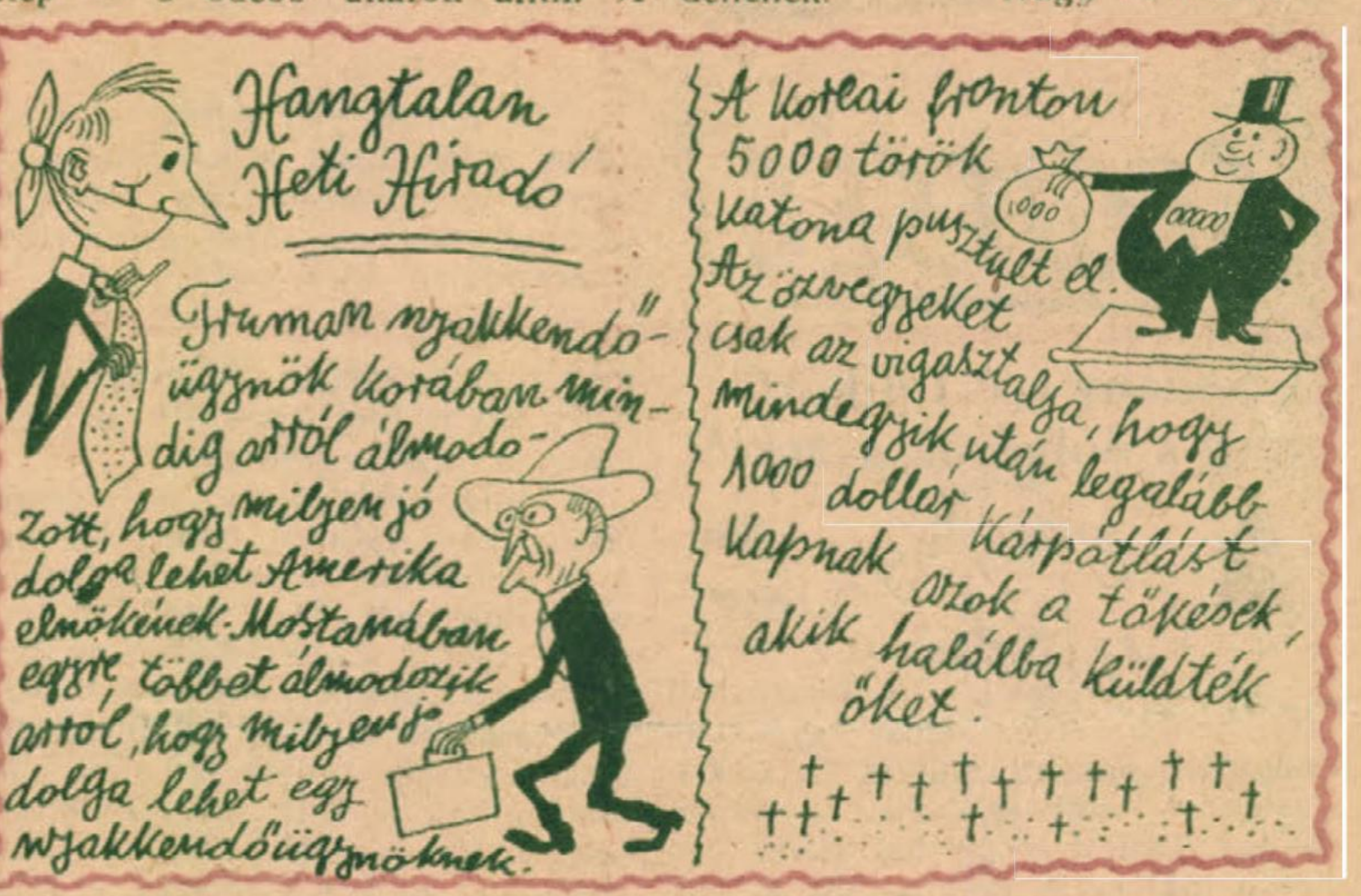

Hangtalan Heti Híradó

Truman nyakkendő-ügynök korában mindig arról álmodozott, hogy milyen jó dolga lehet Amerika elnökének. Mostanában egyre többet álmodozik arról, hogy milyen jó dolga lehet egy nyakkendőügynöknek.

A koreai fronton 5000 török katona pusztult el. Az özvegyeket csak az vigasztalja, hogy mindegyik után legalább 1000 dollár kárpótlást kapnak azok a tőkések, akik halálba küldték őket.

A játékvezető születésnapja

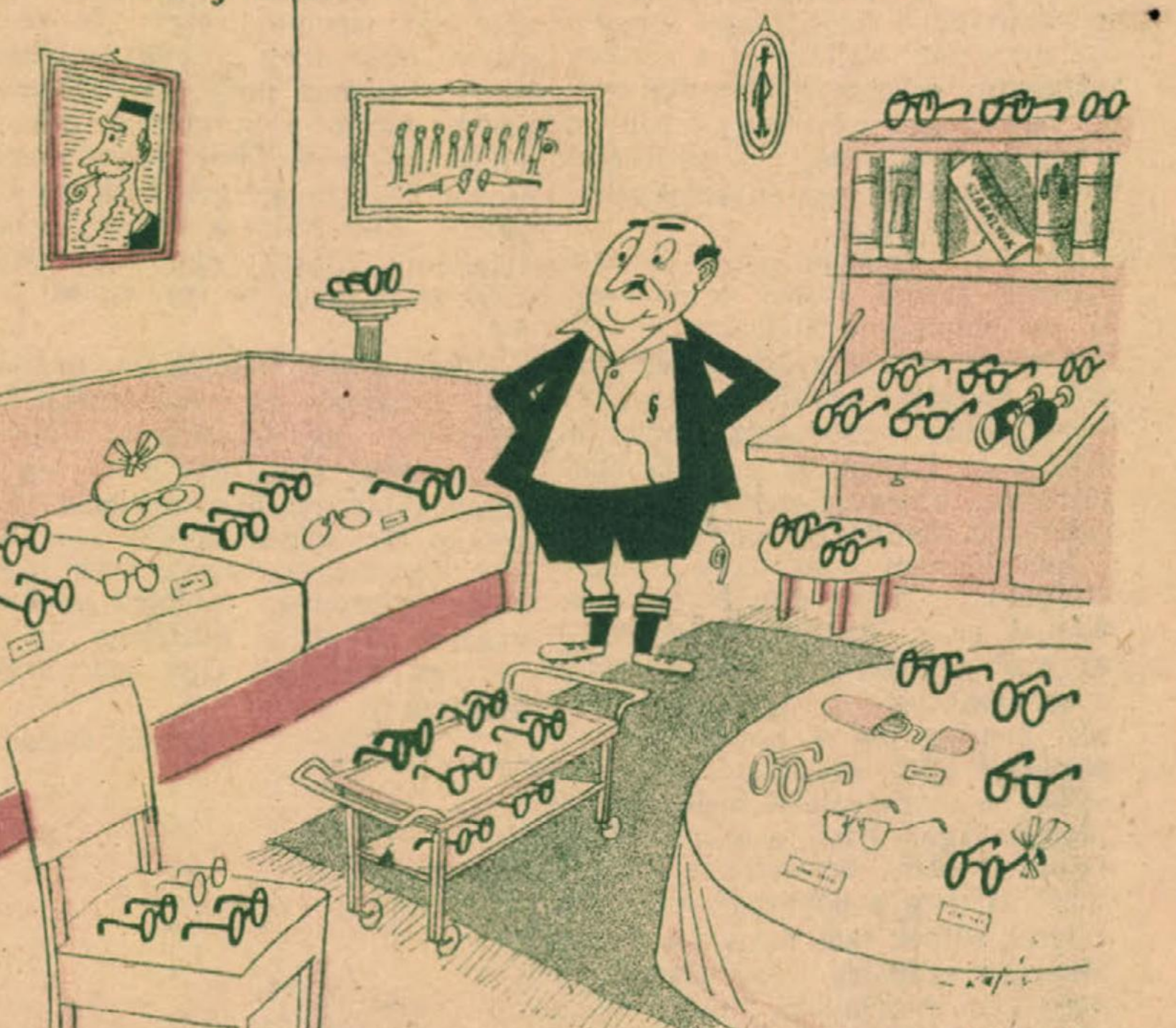

Megjelent

A FALUSI DOLGOZÓK

KINCSES KALENDÁRIUMA

Tartalma a naptári részen kívül a falusi dolgozókat érintő gazdasági és politikai kérdésekkel is foglalkozik.

a KINCSES KALENDÁRIUM

nélkülözhetetlen a falusi dolgozók számára.

Kapható minden újságárusnál. Ára 3·— Ft

Ludas Matyi a CUKRÁSZATI NV.-ben

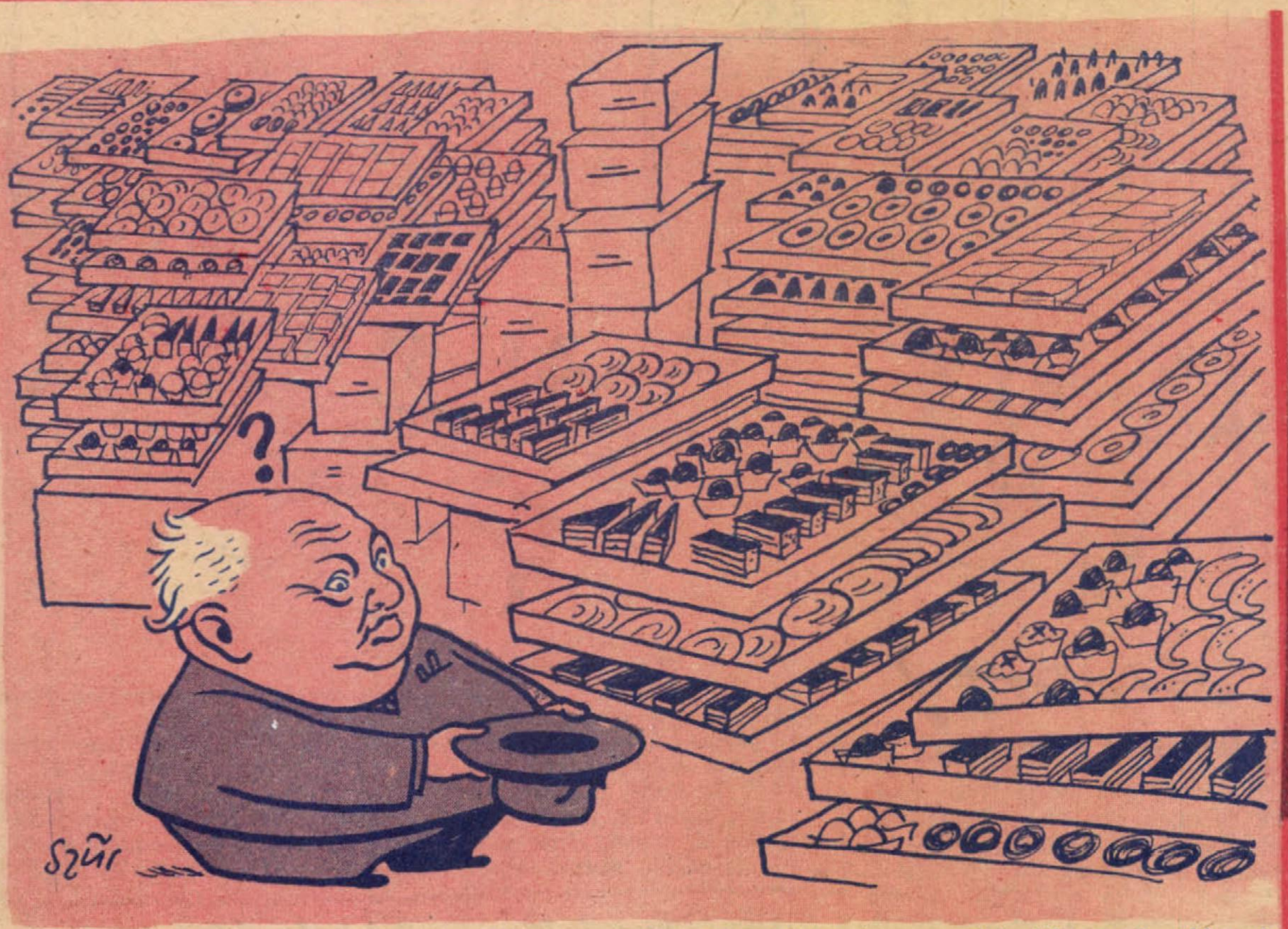

SEGITSÉG!

Ha a meglévő autók számát beszoroznánk hárommal, akkor is kevés volna, hogy a teméntelen tortát idejében elszállítsák. Hidas elvtárs, a szállítási osztály vezetője, mint a képen látható, már azon töpreng, hogy a saját becsületben behorpadt kalapjával fuvarozza el a teméntelen édességet.

A telhetetlen

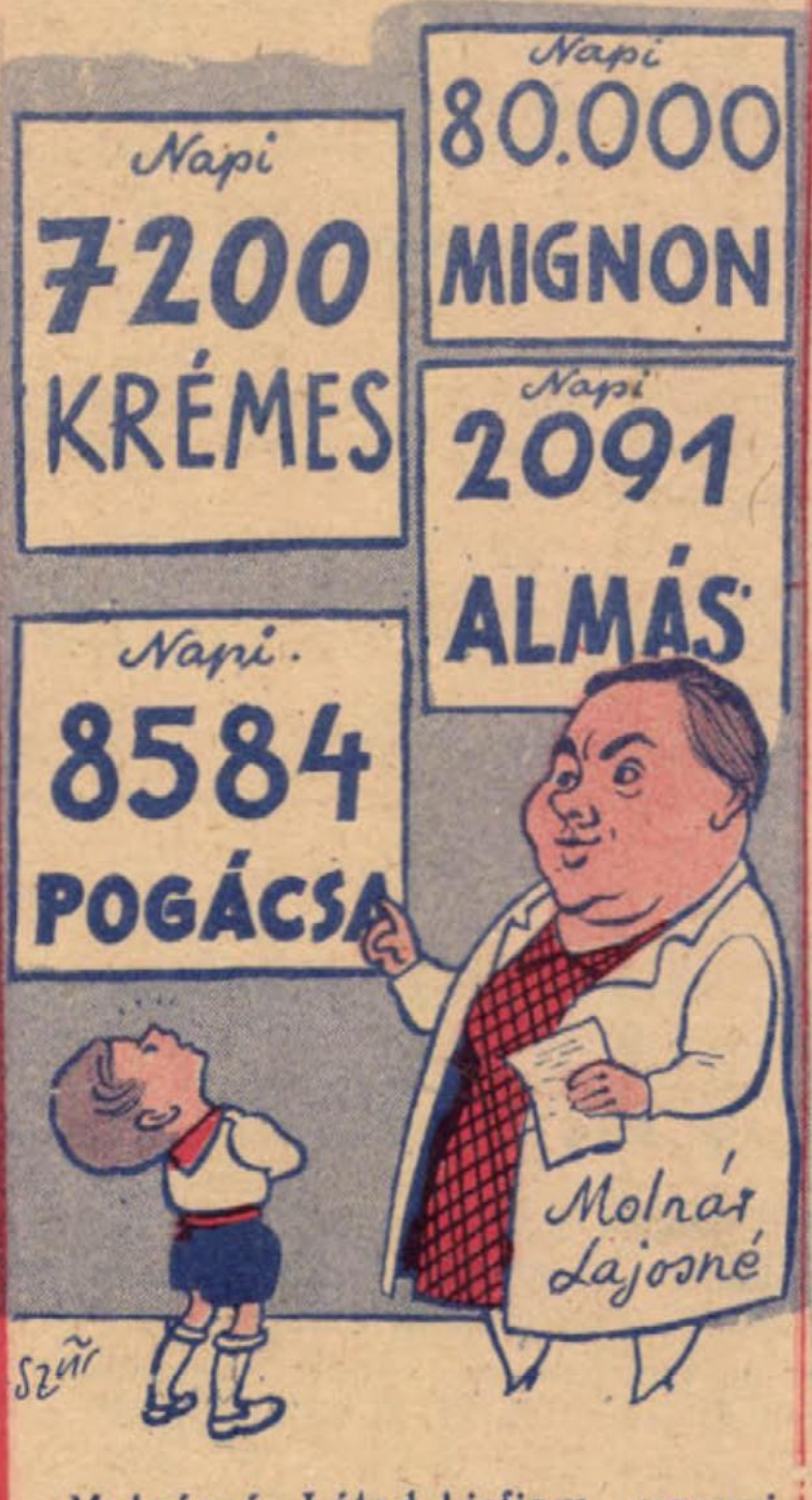

Molnárné: Látod kisfiam, mennyi süteményt, tortát készítünk naponta?

Kisfiú: Tényleg elég sok. Bárcsak jól elronthatnám velük a gyomromat!

Mosoly mindenütt

Ha egy dobostortába beleharap az ember, biztos nem vág fancsali képet. Általában az édesség papizása kellemes, lágy vonásokat ad az arcnak s jó hangulatba ringunk csámcsogás közben.

Itt a gyárban sem rossz a hangulat, bár természetesen a sok mosoly, derű az arcon nem az illegálisan elfogyasztott berlinerektől, linzerektől, krémesektől van. Azt hiszem inkább a jó szellemtől, a baráti, kedves, egymást szerető hangulatból fakad a vidámság s a szabad, dolgos élet derűje csillámlik az arcokon.

A párttitkárt, Malcsiner elvtársat pedig úgy szeretik, majd megeszik. Valamikor szerelő volt a párttitkár és még tizenhat szakma boldogtalan tulajdonosa, ma az emberek gondolatát szereli át s azt sem csinálja rosszul.

Épp így nagy szeretetnek örvend Fülöp elvtárs, a normairoda vezetője, akit „nem lehet átverni“, átejteni normacsalásokkal s ami a legszebb, a dolgozók nem is akarják hintára ültetni a normaügyben járatos Fülöp elvtársat.

A vidám és baráti szellem nem egy jelét tapasztaltam itt s magam is annyit mosolyogtam, kacagtam itt egy délelőtt, mint magánéletemben egy hónapon át. Gyomrom is boldogan dorombolt a beléje kínált torták, mignonok, sütemények hatásától s az ízes falatokra emlékezve, a kellemes hangulatot idézve ma is mosolyogva gondolok a kedves cukrászokra s gyomrom is morogva örvend gazdája kellemes emlékeinek.

Néhány szó Ildikóról meg a dolgozók gyáráról

Amikor beléptem a Cukrászati N. V. Szvetenay-utcai gyárának kapuján, önkéntelenül is Ildikó kisasszony jutott eszembe. E nemes hölgy ezelőtt vagy hat évvel egy szép májusvégi délután ült a kedves papa rózsadombi villájának teraszán és hisztérikus sírógörcsök kíséretében „Már megint ez az undok marcipán“ felkiáltással egy doboz marcipánt hajított ki a kertben sepregető vicegyerek, Péterke orra elé, aki ekkor tudta meg, hogy a krumplicukron meg a kétfilléres cipőfűzőn kívül más inyencségek is vannak a világon.

Őszintén sajnálom, hogy a vizenyőskék szemű Ildikó nem tipeghet az oldalam mellett, amikor ebben a remek kis gyárban végignézem, hogyan készülnek azok az ínycsiklandó csemegék, amelyek azelőtt az Ildikók és a többi matrózruhás, elkényeztetett babák kizárólagos kiváltságai voltak.

Nem hinném, hogy nagy örömére szolgálna a marcipánundoros hajadonnak az a látvány, ami mindjárt az első teremben, a sütőben tárul a szemünk elé. Itt ugyanis — tessék megfogózni a családfában, — pozsonyi kiflit készítenek vagontételben a dunapentelei melós srácok részére. Igaz, hogy a szomszéd teremben sem örvendezne Ildikó, mert itt meg a pogácsák és almásrétesek sülnek szép pirosra az üzemi étkezdék számára. (Sajnálom, de meg kell mondanom, hogy olyan remek minőségben, hogy még a kedves nagynéni, az Eulália méltóságos asszony is elismerően csóválná meg XIV. Lajos-korabeli fejét.)

Továbbá bizonyára érzékenyen érintené fínom cizellált idegrendszerét az a tény is, hogy sértetlenül áll itt az a hatalmas kekszsütőgép, amelyben a hajdani Hindu csokoládégyáros, a kedves papa golfpartnere, gyártotta a kekszet a háború alatt a németeknek.

A „krémesposzton“ a mokány Vadász elvtárs bárkinek szívesen elmeséli a krémes receptjét, amelyet én örömmel küldenék el Eulália néninek, de attól tartok, hogy az ő gyomra nem venné be az ilyen népi demokratikus eljárással készült süteményeket. Úgy emlékszem, Ildikó kisasszonynak a marcipánnal ellentétben kedvence volt a sztaniolba csomagolt csokoládédeszert, meg a rumosmeggy. Megsúghatom, hogy azt is készítenek itt az úgynevezett „csemegeposzton“.

A mignonosztályon is csupa olyan dolog látható, amely bizonynyal különösnek tünnék a dallamos nevű hölgynek. Sági Jenő például olyan élethű cukorrózsákat és tortadíszeket formál, amihez hasonlóak csak a Clarisse néni esküvői díszvacsoráján voltak láthatók harminchatban a Ritz márványtermében. Aztán a többi: Körtés Ilona vidáman dalolva formázza a mignonba való gyümölcsmasszát, Nagy Karcsi sztahanovista, meg Sturm József, a szakma legjobb dolgozója, aki naponta tízezer kis süteményt márt meg a cukros lében. Nagy Karcsiné meg egy teremmel odébb gyúrja a burgonyát (ez új dolog, krémmel töltött mandulaízű, csokoládéba hengergetett finom kis gumó), Kiss Miki, a kisinas pedig véletlenül kitálal egy nagy tepsi krémest és senki se veri emiatt pofon.

Kifelé jövet elégedetten gondoltam a hajdan meztelen fenekű kis Péterkére, aki időközben Péterré cseperedett, DISZ-titkár az egyik legnagyobb gyárban, műszaki főiskolára jár: gépészmérnök lesz belőle. Kedvenc csemegéje a kis mandulás burgonya, amiből gyakran vásárol az üzemi büffében, darabját egy forintért. Úgy ám, Ildikó kisasszony.

Németh Zoltán

Az öt kis panyolai

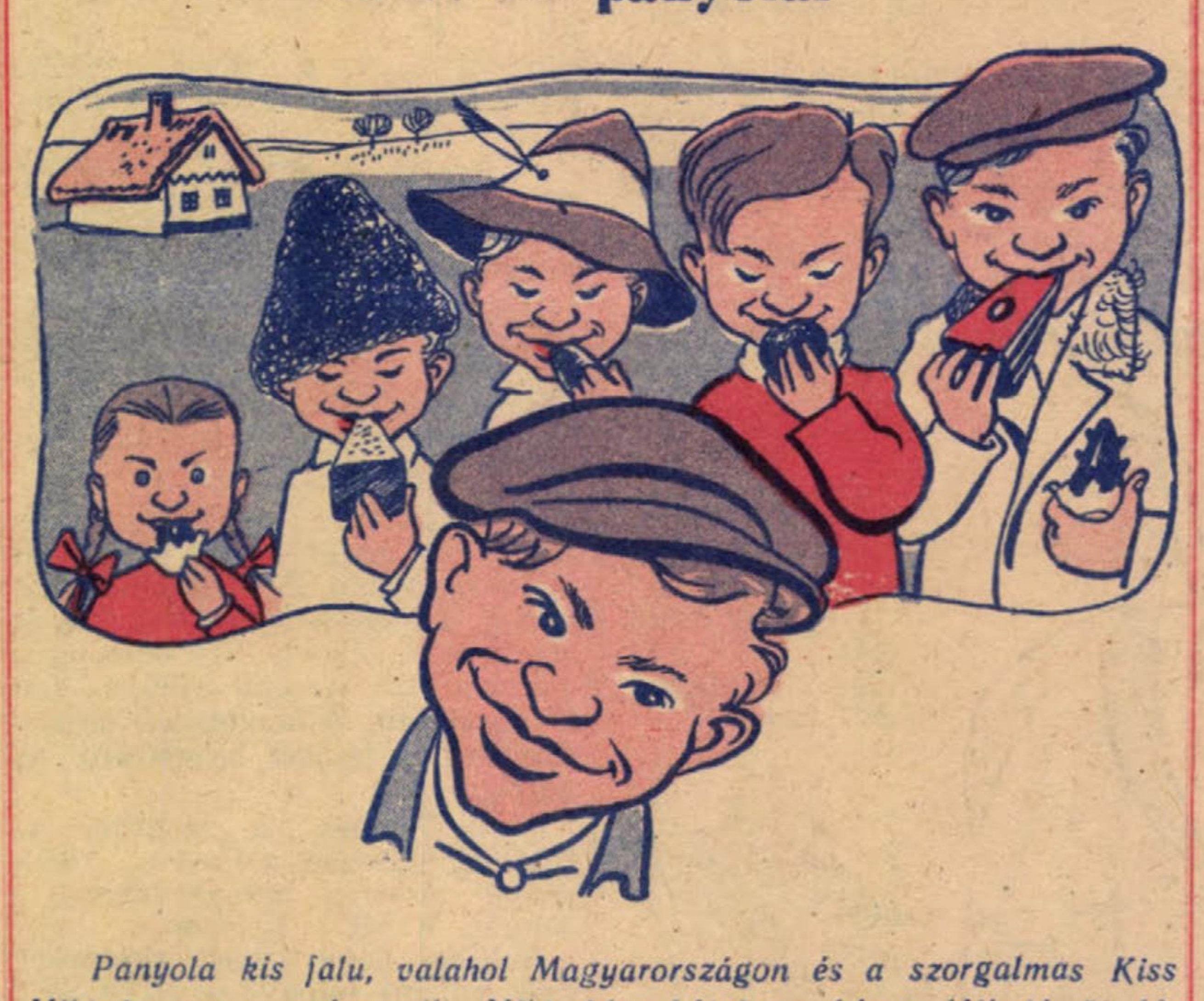

Panyola kis falu, valahol Magyarországon és a szorgalmas Kiss Miki is onnan származik. Miki édes bátyja a képen látható öt kis panyolainak, de Panyolát az üzemben egyedül ő képviseli.

Viszont a panyolai Kisséknél az üzemet Misi levelein kívül az általa temérdek mennyiségben küldött torták, bonbonok, krémesek is képviselik.

Képünk azt ábrázolja, mikor a képviselők, az üzemet képviselő édességek a kis panyolaiak édes száját még édessebbé teszik.

Hajrá ÉDOSZ!

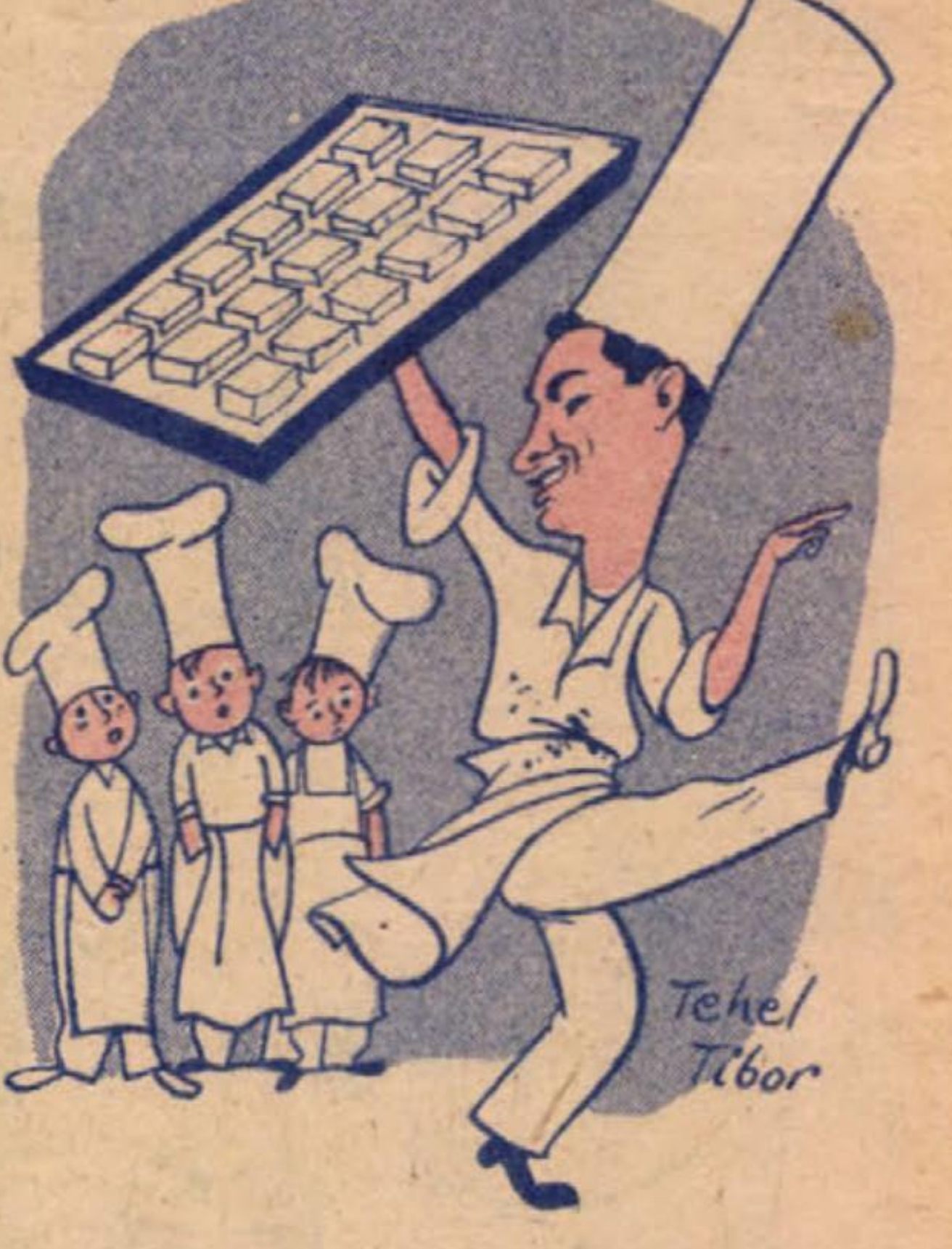

Képünk Tehel Tibort, a gyár legvirgoncabb, legjobb kisinasát, a közismert ördögfiókát ábrázolja.

Képünk Tibit nem egyszerűen ábrázolja, hanem működés közben: a még apróbb tanulócskáknak mutatja be, hogy Csikós a vasárnapi meccsen hallatlan, micsoda óriási, micsoda csodálatos, micsoda micsodásan gyönyörű módon védte ki a három lépésről rászúrt lasztit.

Akiknek az édességet köszönhetjük

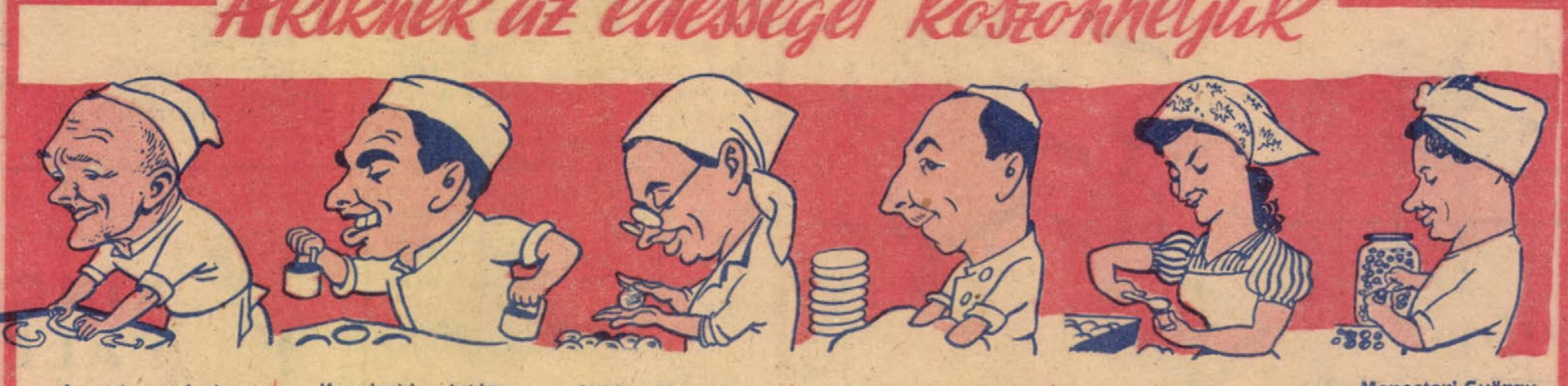

A sok cukrász, szakács, pék és egyéb tortás ember között itt van mindjárt Vonatka elvtárs. Ő a pozsonyi kifli mestere. A pozsonyi diósat, mákosat Vonatka bácsi immár negyven éve csinálja, s eddig még egyetlen pozsonyi kifli sem tiltakozott Vonatka papa működése ellen.

Kopniczki elvtárs viszont a vajastésztát alakítja remekművé. Egy ilyen remekmű szebben beszél, mint a legszerelmesebb levél, erről különösen sokat tudnának regélni a Kopniczki elvtárs tésztával megtömött gyomrok.

Mikics Piroska a kisburgonyákat teszi szalonképessé a gyomor számára. A kisburgonya persze nem azonos a paprikáskrumpliba rakott burgonyával. Csak a név azonos, de azért senkinek sem ajánlom, hogy a pörköltbe nokedli helyett kisburgonyát aprogasson.

Szilágyi János sztahanovista s a lisztet vajjal, zsírral, evvel, avval, addig gyúrja, masszirozza, kavargatja, mig olyan tészta lesz belőle, hogy öreganyám sem süt különbet. Aki nem hiszi, vegyen egy ilyen tésztát a boltban.

Körtés Ilona a mignon-osztályon dolgozik. Jól. Csasztuskát is szerez. Jót. A csasztuskát el is énekli. Ugyancsak jól. A sok jó után több dolgozó még csak azt kívánja: nem ártana, ha egyszer a saját rátartiságát is kicsasztuskázná. Jó?

Monostori Györgyné a rumos meggyek vonalán fejt ki tevékenységet. Ő önti nyakon az iszákosságra hajlamos meggyet, amitől az bánatában rumosmeggyé változik.

Jövő héten: Ludas Matyi a Lampartban